Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 263. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 30-го ЛИСТОПАДА 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 30, 1977 No. 263. VOL. LXXXIV.

ООЧСУ І ОЖ ОЧСУ ВІДБУЛИ СВОЇ ЮВІЛЕЙНІ З'ЇЗДИ, РЕД. ІГНАТ БІЛИНСЬКИЙ І МГР УЛЯНА ЦЕЛЕВИЧ ПЕРЕОБРАНІ НА ГОЛОВИ

Ню Йорк, Н. Й. (В. Левенець). — Минулої суботи і неділі, 26 і 27 листопада ц. р., тут у приміщенні готелю Валдорф Асторія відбули свої ювілейні З'їзди дві великі політично суспільні організації — Організація Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ) і Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України (ОЖ ОЧСУ), які проходили під знаком 30 і 10-річчя існування та діяльности цих організацій, які, як це відмітив у своюму звіті голова ООЧСУ ред. І. Білинський, займалися популяризацією ідей українського революційного націоналізму, узмістовлюванням суспільно-політичного і громадського життя української спільноти в ЗСА безпосередньо, а посередньо також на всіх інших континентах українського поселення у вільному світі, пропаґували й організували всебічну допомогу для борців в Україні і сприяли визвольним процесам на Батьківщині. Чималу допомогу у цій праці давали членкині ОЖ ОЧСУ, які у своїй діяльності також змагали до збереження духової, культурної і національної самобутности української людини в діяспорі та скерування її увагу на політичні процеси, які проходять сьогодні в СССР. Це зокрема відмітила у своєму слові на сесії ОЖ мгр Слава Стецько, яка була почесним гостем на З'їзді ОЖ ОЧСУ.

Перша пленарна сесія ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ

Згідно з програмою, обидва З'їзди почалися на спільній сесії, що її відкрив голова ООЧСУ ред. І. Білинський, вітаючи приявних на залі о. ігумена д-ра Володимира Ґавліча, голову Проводу ОУН Ярослава Стецька, керівника Бюра ЦК АБН і редактора журналу „АБН-Кореспонденц" мгр Славу Стецько, голову СУВФ д-ра Романа Малащука, членів Головних Управ ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ і всіх делегаток та делегатів. Коротке вступне слово виголосила також голова ОЖ мгр Уляна Целевич. З Богом починаючи З'їзди, вступну молитву провів о. д-р В. Ґавліч, ЧСВВ, а приявні делеґати вставанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшанували усіх членкинь і членів обидвох організацій, які відійшли у вічність у минулій каденції та приятелів і провідних членів ОУВФ проф. Степана Ленкавського, колишнього голову ЗЧ ОУН, ред. Г. Драбата і Ярославу Бандеру. Після цих формальностей і святочної церемонії відкриття, розпочались окремі сесії обидвох З'їздів.

Пленарна сесія ООЧСУ

Для переведення XVIII З'їзду ООЧСУ була обрана Президія в особах: д-р Олександер Білик — голова, д-р Микола Климишин — заступник голови, Ананій Никончук і інж. І. Кравчук — секретарі. До Почесної Президії запрошено: голову Проводу ОУН Я. Стецька, голову СУВФ д-ра Р. Малащука і голів: АП АБН інж. Б. Федорака, АДУК-у ред. Л. Полтаву, Т-ва УПА М. Ковальчина і д-ра А. Лозинського, координатора молодечих організацій. Одночасно, після прийняття порядку нарад, обрано ділові комісії — Мандатно-вирефікаційну, Номінаційну, Резолюційну, Господарсько-фінансову і Пресово-інформаційну. У першому дні нарад делеґати мали змогу прослухати вичерпних звітів голови ред. І.

(Закінчення на стор. 5-ій)

НОВА ГОЛОВНА УПРАВА ООЧСУ

Ред. Ігнат Білинський

На внесок Номінаційної комісії, головою якої був Михайло Ковальчин і до якої входили: інж. Б. Федорак, А. Соколик, В. Мазур і інж. Б. Мороз, на голову ГУ ООЧСУ на каденцію 1977-1980 переобрано ред. Ігната Білинського з Філядельфії, який був другим з черги головою ГУ, а тепер займає провідні становища в Екзекутиві УККА і Секретаріяті СКВУ та інших організаціях. Заступниками голови були обрані: пор. Лев Футала, д-р Аскольд Лозинський і мгр Уляна Целевич, генеральним секретарем — Андрій Соколик, фінансовим референтом — д-р Володимир Нестерчук. Членами Управи без означених функцій були обрані: д-р Михайло Кушнір, проф. Семен Вожаківський, ред. Вячеслав Давиденко, мгр Лев Кокодинський, Тиміш Мельник, Михайло Ковальчин, Володимир Мазур, мгр Євген Гановський, ред. Володимир Левенець, мгр Борис Потапенко, ред. Ігор Длябога, Микола Грицковян, інж. Богдан Мороз, інж. Євген Івашків, Микола Кавка і Ярослав Загородний. До Контрольної комісії увійшли: мгр Іван Винник, Микола Зацухний, Микола Сидор, Богдан Казанівський, Андрій Андріюк; до Товариського Суду: інж. Ярослав Гриневич — голова, д-р Микола Клиишин — заступник голови, д-р Олександер Соколишин — секретар і члени — Петро Шагай та д-р Ярослав Бернадин.

Приймаючи вибір, новообраний голова ред. І. Білинський заявив, що ГУ ООЧСУ й далі працюватиме спільно з великою зорганізованою громадою в ЗСА, бо українська спільнота здобуде успіхи лише тоді, якщо маршуватиме разом, бо ще не було випадку, щоб якась організація здобула помітні успіхи одинцем. Він закликав членство ООЧСУ до здисциплінованости, до почуття обов'язку й дальшої наполегливої праці, бо жадна, навіть найкраща ГУ не виконає покладеного на неї завдання, якщо Відділи і членство не дадуть Управі всебічної допомоги й підтримки.

НОВА ГОЛОВНА УПРАВА ОЖ ОЧСУ

Мгр Уляна Целевич

П'ятий З'їзд ОЖ ОЧСУ, яким жіноцтво УВФ відзначало 10-річчя цієї організації, переобрав на голову Об'єднання Жінок мгр Уляну Целевич, з Чікаґо, активну політичну і суспільно-громадську діячку, яка очолює ОЖ від самого початку його заснування та завдяки якій Об'єднання розвинулось у велику, престижеву жіночу організацію, що відмічували на З'їзді не тільки делегатки ОЖ, але також гості, зокрема мгр Слава Стецько і голова СФУЖО ред. Лідія Бурачинська на Ювілейному бенкеті. Заступниками голови обрано: Марію Нестерчук і Любу Сілецьку, на секретарів — Марію Лозинську, письменницю Мирославу Ласовську і Даду Процик (англомовна), на фінансових референтів — Марію Твердовську, Марію Василик, на організаційних референток — Софію Радьо, Ольгу Кузик, Анну Гарас, Марію Карпишин і Анну Процик, референтку зовнішніх зв'язків — Дарію Степаняк, зв'язковою до СФУЖО — Степанію Бернадин, культурно-освітніх референток — Теофілію Ганушевську і Ярославу Савчак, архіварів — Марію Романенчук і Володимиру Харук, суспільної опіки — Марію Кульчицьку і Дору Кульчицьку, преси— письменницю Аллу Давиденко-Косовську, пис' менницю — Славу Куліш і Мирославу Зорій, господарської референтури — Доню Магаль, Марію Пенджолу і Марію Коваль. На вільних членів були обрані: Марія Стельмах, Стефанія Наум, Ольга Федак, Люба Гоянюк, Слава Щудлюк, Наля Мудрійчук, Д. Корчинська. Контрольна Комісія: Людмила Костик, Богданна Сидор-Чарторийська, Степанія Рудик, Юля Копчинська і Іванна Кононів; Товариський суд: Анізія Мірчук, Катерина Мороз, Дона Свідерська. З'їздом ОЖ ОЧСУ керувала Президія в складі: Софія Радьо — голова, Надія Стельмах — заступник голови, Степанія Бернадин і Дора Кульчицька — секретарі. До почесної Президії були запрошені почесний член ОЖ мгр Слава Стецько і пані Оля Заверуха — голова ОЖ ЛВУ з Канади.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС ЗАКЛИКАЄ ЧЛЕНІВ ДО ПОЖЕРТВ

Джерзі Сити. — У зв'язку з поважними додатковими видатками, що їх матиме Український Конгресовий Комітет Америки для розгортання праці щойно офіційно відкритого Українського Інформаційного Бюра у Вашінгтоні та у зв'язку зі своїми спеціяльними зобов'язаннями в цій справі, Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу звернувся окремим листом до Урядів своїх Відділів, прохаючи перевести збірку між своїми членами та скласти відповідну пожертву на ту ціль зі своєї відділової каси. В листі Головного Екзекутивного Комітету УНС в цій справі сказано:

У п'ятницю, 18-го листопада ц. р., відбулося у Вашінгтоні врочисте відкриття Інформаційного Бюра УККА. Подібні інформаційні центри мають від років різні інші етнічні групи.

Завданням цього Інформаційного Бюра є нав'язати та вдержувати постійний зв'язок з пресою, Конгресом, Урядом ЗСА та різними державними агенціями для передання їм побажань та інформацій про нашу громаду, як також для черпання від них даних про наші можливості використання різних державних програм, чи фондів, для фінансової піддержки культурної та виховної діяльности нашої громади, чи харитативної допомоги для нашого суспільства.

Приміщується бюро в найбільш відповідним та догіднім місці Вашінгтону, в Крайовій Пресовій Будівлі, що є центром інформацій столиці цієї країни. Тимчасовим керівником цього Бюра є інж. Юрій Нестерчук, якому допомагають, як члени Дорадчого Комітету, понад 10 осіб, затруднених в американській пресі та як експерти у різних державних агенціях, чи підприємствах, зв'язаних з урядом.

Для устаткування та ведення бюра, передбачається не менше як 25,000 дол. річних видатків. Тому, що окремий бюджет УККА не включає таких поважних виплат, Екзекутива УККА звернулася до недавно заснованої Крайової Господарської Ради за фінансовою допомогою. Крайова Господарська Рада зобов'язалася до кінця 1977 року внести на потреби цього Бюра суму 25,000 дол. Відносно зібрання цих Фондів порішено, що кожний з п'яти секторів, тобто: чотири Братські Союзи, Централя Українських Кооператив Америки, Ліга Українських Щаднично-Позичкових Кас у ЗСА, Союз Купців і Підприємців та Професіоналістів і Конференція Українських Професійних Товариств, які входять в склад цієї Ради, вплатять по 5,000 дол.

Цим листом звертаємося до Вас з проханням перевести збірку поміж Вашими членами, як також пожертвувати дотацію з Вашого Відділу на допомогу започаткування праці цього так важного і необхідного Бюра.

ЗСА і Британія розглядають пропозиції Сміта щодо Родезії

Вашінгтон/Лондон. — Хоча уряди ЗСА і Британії привітали минулотижневу заяву Іяна Сміта, прем'єра білого меншинного уряду Родезії, що він готовий переговорювати з представниками чорної більшости в справі переходу влади в руки чорних, то зазначують, що мусять „точніше розглянути справу", бо Сміт підкреслив, що переговорюватиме тільки з тими негритянськими лідерами, які живуть в Родезії. Таким чином, заява прем'єра Сміта, що білий уряд погоджується, щоб в тій африканській державі був застосований принцип „повної політичної рівноправности", тобто, щоб кожна доросла особа, не зважаючи на расову приналежність, була уповноважена голосувати під час виборів, — фактично не стосувалася б тих чорних, які тепер беруть участь у підпільному русі проти білого уряду і які перебувають поза межами Родезії.

КАНБЕРРА ПРОВЕЛА УСПІШНУ ДЕМОНСТРАЦІЮ ПРОТИ 60-РІЧЧЯ РОСІЙСЬКОЇ ЧЕРВОНОЇ ІМПЕРІЇ

Канбера, Австралія (В. Буряк). — З ініціятиви Спілки Визволення України (СВУ), організація „Австралієн Сітізен фор Фрідом" під проводом її президента Б. Готчинсона провела 7-го листопада ц. р. успішну демонстрацію як протест проти відзначення совєтами 60-річчя Жовтневої революції. Демонстрація відбулася перед готелем „Кенберра-Рекс", в якому совєтська амбасада робила ювілейне прийняття для дипломатичних місій різних держав, лідерів трьох комуністичних партій Австралії, лідерів лівих австралійських юній та інших совєтських поплентачів.

Вже перед 6-ою годиною вечора прибула поліція, не менше як 50 осіб, та зайняла стратегічні точки навкруги готелю. Після 6-ої години почали прибувати демонстранти зі своїми прапорами і транспарантами. В демонстрації приймали участь українці, поляки, чехи, литовці, латвійці, естонці та інші. Прибула група хорватів без прапора і транспарантів та запропонувала Комітетові Демонстрації спалити совєтський прапор, що в цей час висів разом з австралійським, на щоглі, але після обміну думок цю пропозицію відкинено. Людей зібралося не менше як 250 осіб з 40 транспарантами. Головні лозунги на транспарантах були такі: свобода і незалежність поневолених комунізмом і російським імперіялізмом народів; 60-річчя совєтської влади — це рабство, геноцид, терор і мордерство КҐБ, психушки, експлуатація населення, російський шовінізм та мільйони замордованих національних меншин, що проживають в орбіті СССР.

15 хвилин по шостій почали прибувати запрошені гості. Кожне авто з гістьми демонстранти зустрічали голосними вигуками: „Шейм он ю, шейм!" Появилося авто лідера Австралійської Робітничої Партії та лідера урядової опозиції п. Ґ. Вітлама, відомого симпатика совєтів. Він виглянув з вікна свого авта та став роздивлятися на транспаранти, але після головного „Г - у - у - у" та „Шейм он ю, Вітлам!" відвернув своє обличчя і заховався в авті.

Багато дипломатичних місій, що сиділи в автах, були захоплені демонстрацією і з веселою посмішкою та задоволенням робили привіт маханням рук.

По вулиці рух цивільних авт був великий, отже багато таких авт, проїжджаючи біля готелю, задержували рух, читали транспаранти та давали короткі гудки як дружній салют і побажання успіхів демонстрантам.

В процесі демонстрації через гучномовець промовляли Б. Готчинсон, член федерального парляменту Австралії. Б. Вентворс, член парляменту Нової

(Закінчення на ст. 5-ій)

Звільнений з ув'язнення Мігайлов продовжуватиме критикувати комуністичний уряд

Београд, Югославія. — Об'єднанні пресові агентства інформують, що звільнений з в'язниці югославськими чинниками, на підставі загальної урядової амнестії, Мігайло Мігайлов заявив кореспондентам, що він радше повернеться до в'язниці, якщо його звільнення мало б закрити йому уста. Він при тому відмітив, що й далі критикуватиме президента Тіта і політику Комуністичної партії Югославії, яка не шанує прав людини. „Я не буду мовчати", — заявив письменник Мігайлов, все ще одягнений в арештантський одяг. „Очевидно, я буду обережний, що й де треба говорити, — підчеркнув Мігайлов, — але якщо йдеться про публічні заяви, то я їх й далі складатиму і я готовий повернутися до в'язниці". Як відомо, Мігайлов був засуджений на 7 років ув'язнення в лютому 1975 року за опублікування статті у західній пресі з критикою політичної системи в Югославії. На волю він вийшов на підставі амнестії, яка охопила також 218 інших політичних в'язнів, але ще досі не відомо скільки з них вийде на волю. Існують можливості, що багатьом політичним в'язням скоротять тільки реченець перебування у в'язниці. Мігайлов відмітив, що йому відомі прізвища 22-ох політичних в'язнів, які вийшли вже на волю на підставі амнестії.

ЗВІЛЬНИЛИ З В'ЯЗНИЦІ ЗАПРОТОРИЛИ ДО „ПСИХУШКИ"

Цюріх, Швайцарія. — Після 40-річного ув'язнення совєтські власті звільнили монаха Михайла Ґершова, але запроторили його до „психушки" в Казані, повідомляє агенція Ройтерс, відкликуючись на швайцарську групу оборони релігійних прав „Віра в Другий Світ".

Еспанські комуністи відкинуть „ленінізм"

Мадрід. — Сантіяго Каррільйо, провідник Комуністичної партії Еспанії, заявив в суботу, 26-го листопада, що його компартія перестане називати себе „марксистською - ленінською" партією, а тільки окреслюватиме себе „марксистською". Каррільйо, який щойно повернувся з відвідин у ЗСА, сказав на пресовій конференції, що термін „ленінізм" буде усунений з партійної програми правдоподібно на черговому партійному конґресі, що відбудеться на початку 1978-го року.

Коментатори вказують, що еспанська компартія буде першою, яка відкине термін „ленінізм", щоб в такий спосіб підкреслити свою незалежність від Москви. Деякі аналітики твердять, що еспанська компартія хоче вказати, що навіть відкидає політику і принципи Владіміра Леніна.

Як відомо, Каррільйо одверто критикує Совєтський Союз за порушення прав людини і заперечує, що Москва має право диктувати іншим партіям. За це незалежне становище совєтські лідери не допустили Каррілья до слова під час відзначень в Москві 60-ліття большевицької революції. Крім того, до Мадріду з СССР прибув Енріко Лістер, який перебував у Совєтському Союзі протягом 38 років і був генералом у совєтській армії, щоб зорганізувати прихильну до Москви еспанську компартію, яка мала б конкурувати з компартією, провідником якої є Каррільйо.

ПАТРІЯРХ ЙОСИФ СЛІПИЙ ЗНОВУ ВИСТУПИВ ПРИЛЮДНО В ОБОРОНІ УКЦ І ЇЇ ВІРНИХ

Блаженніший Патріярх Йосиф, під час свідчень на Міжнародному Переслуханні ім. Сахарова в Римі, пестить малого Матвія, внука Андрея Сахарова. Ця фотознімка, передана аґентством Ассосіейтед Пресс, появилася в ряді американських газет

Рим, Італія. — Пресові агентства Ассосіейтед Пресс, ЮПІ і Ройтер інформують, що Блаженніший Патріярх Йосиф Сліпий, виступаючи в неділю, 27-го листопада на другому міжнародному переслухуванні Комітету ім. академіка Андрея Сахарова, яке розпочалося в столиці Італії в п'ятницю, 25-го листопада ц. р., заявив, що Українська Католицька Церква в Україні проходить мучеництво і переслідування, яке можна порівняти тільки з мучеництвом перших християн. „Усі наші єпископи, за виїмком мене, загинули у в'язницях на вигнанні", — заявив сивобородий (як пишеться в оригіналі) духовний зверхник чотирьох мільйонів українців-католиків на міжнародному переслухуванні. „Я все ще страждаю від ран терору, залишених на моєму тілі", — відмітив Блаженніший Патріярх Йосиф. Віруючі в Бога і атеїсти оплескували 85-річного Патріярха і кардинала, який був зодягнений в чорну накидку з порпуровим обрамуванням і білу камелавку, коли він з'явився ненадійно на переслуханні, яке займається порушенням релігійних прав і свобід у Східній Европі.

Кардинал Сліпий, — інформує далі ЮПІ, — був звільнений совєтськими чинниками після 18-річного перебування у в'язницях і концтаборах та після терпінь від стосованих тортур супроти нього. 1.500 священиків загинуло в концтаборах, або були розстріляні, сотні тисяч вірних були вивезені до концентраційних таборів, а саму Церкву заставлено в 1946 році злитись з Руською Православною Церквою. Із 3.040 українських католицьких парохій і 4.195 церков та каплиць, які існували перед ліквідацією УКЦеркви Совєтським Союзом, ні одна не залишилася чинною.

На цьому ж переслуханні, як інформує агентство Ройтера, виступив також атеїст математик Леонід Плющ, який тепер живе постійно в Парижі, і який заявив, що дисиденти піддержують право на існування українців-католиків й інших віруючих. Він заявив, що „ми всі маємо одну мету — боротися за гідне життя".

БАРЛАДЯНУ СУДИЛИ ЗА ПОШАНУ ДО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ҐОЛУМБІЄВСЬКУ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — „Запис суду над Барладяну" — це новий самвидавний документ, який дає додаткові свідчення про повне непошанування будь-яких правних норм у судочинстві СССР та про переслідування людей за переконання.

Повний текст запису буде надрукований в „Зошитах самвидаву" у в-ві „Сучасність", разом з документом до справи А. Ґолумбієвської, з протестом мешканців Одеси до прокурора Одеської области, листом до нього В. Ірґунова та ін.

Василь Барладяну — історик мистецтва та завідуючий кабінетом митецтва в Одеському університеті, був арештований в перших днях березня 1977 року. В червні 1976 року він написав „Звернення до всього християнського світу, до всіх людей доброї волі", в якому інформував, що його звільнили з університету за мнимий „український, молдавський та давньо-болгарський націоналізм". Насправді причина репресій проти нього була інша. Він писав: „Аналізуючи твори Маркса та його послідовників, я прийшов до висновку, що в мене, і до мене подібних, відібрані всі людські права за те, що ми не вміємо і не хочемо стати безбатченками, що ми неспроможні відмовитися від національних здо-

(Закінчення на ст. 5-ій)

Ширші сходини ФКУ у Філядельфії

Філядельфія (Р.П.). — В неділю, дня 4-го грудня ц.р. тут, в домівці Т-ва „Тризуб", в годині 4-ій по полудні, заходами Комітету Фонду Катедр Українознавства відбудуться ширші сходини громадян. Ціль тих сходин — це інформація про працю й ситуацію ФКУ, Науково-Дослідчого Інституту, про видання Гарвардського центру та про пляни на найближчий рік. Останні такі сходини громадянства у Філядельфії відбулися в місяці квітні 1976 року. Крім місцевих активістів на сходинах виступить д-р Адріян Сливоцький, молодий але вже широко громадянству відомий ентузіяст Гарвардського центру.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Демаскують соцреалізм

Згідно з інформацією пресового агентства Ройтера, в п'ятницю, 18-го листопада ц. р., відбулося офіційне відкриття Бєнналє, у Венеції, тобто виставки графіки і малярства, присвяченої цим разом творчості тих мистців в Совєтському Союзі і країнах Східньої Европи, які відійшли від офіційної доктрини, якій підлягає мистецтво в комуністичних країнах. У зв'язку з відкриттям Бєнналє кореспонденти відмічують, що найменше свободи у вияві мистецької творчости мають мистці в Совєтському Союзі, який не визнає творчого шукання у мистецтві і виходу поза ,,соціялістичний реалізм'', тобто намагається підпорядкувати творчість мистців партійним напрямним, а їхнє мистецтво поставити на службу Компартії.

Біда тільки в тому, що ні один з 18-ох східньоевропейських мистців не одержав права від своїх урядів взяти участь у Венецькій виставці і це, як відмічує західньоевропейська преса, було одною з основних помилок, що її допустилися комуністичні уряди Східньої Европи. Карльо Ріпа, організатор Венецького Бєнналє, довідавшись про рішення комуністичних урядів, зібрав прізвища усіх 18-ох мистців і особисто повіз листу до Београду, щоб на Европейській Конференції для справ безпеки і співробітництва передати її голові італійської делеґації з вимогою зачитати прізвища мистців і домагатися допущення їх на виставку. Знаючи, мабуть про заходи організаторів Бєнналє, совєти через своє пресове агентство ТАСС опублікували комунікат, підписаний 43-ма мистцями, у якому стверджується, що праці совєтських і східньоевропейських малярів опинилися на венецькім фестивалі без їхньої згоди. ,,Ми не бажаємо, щоб наші праці були використовувані в політичних цілях буржуазною пропагандою'', — нібито заявили мистці в комуністичних країнах, бо сама виставка, мовляв, скерована проти Совєтського Союзу і країн ,,соціялістичної співдружности''.

Разом з протестом в італійській пресі появились оголошення і заклики, що Совєтський Союз, у недалекому віддаленні від Бєнналє, організує також свою конкуренційну виставку, з участю мистців сателітних країн, яка включатиме усі жанри мистецтва й фотографії, які мали б віддзеркалювати ,,щасливе життя'' в соціялістичних країнах.

У Бєнналє, у Венеції беруть участь також дисиденти, які вже раніше покинули Совєтський Союз і перебувають тепер в різних країнах вільного світу. Деякі з них брали особисто участь у відкритті виставки і з великим зворушенням слухали надісланого на адресу організаторів Бєнналє листа академіка Андрея Сахарова, який обвинувачував комуністичні режими за стосування терору у відношенні до мистців. В листі Сахаров висловлює надію, що венецьке Бєнналє пригадає світові про трагедію творців культури в соціялістичних країнах, а особливо тих, які за свободу творчости платять високу ціну і наражаються на довгорічні засуди і ув'язнення.

У зв'язку зі зверненням Сахарова, поїздкою до Београду організатора виставки Карля Ріпа і виступами дисидентів за кордоном, совєтська конкуренційна виставка була б зрозумілим посміховищем у мистецькому світі, якби з нею не була зв'язана та трагедія, яку переживає кожний чесний мистець у забріханій соцреалістичній совєтській імперії.

Садат скликає конференцію

Каїр. — Після того, як минулої суботи, 26-го листопада, єгипетський президент Анвар ель-Садат в парляменті тієї арабської країни заявив, що плянує конференцію в Каїрі в справі ,,усунення перепон'' відносно поновного скликання Женевської мирової конференції, єгипетський уряд у неділю, 27-го листопада, передав формальні запрошення іншим арабським державам, Ізраїлеві, як теж Совєтському Союзові та ЗСА. Америка і СССР одержали запрошення до Каїра як співпредсідники Женевської конференції і теж дістав запрошення генеральний секретар Об'єднаних Націй, Курт Вальдгайм. Проте, досі такого запрошення не одержала Палестинська Визвольна Організація (ПВО) і правдоподібно його не одержить.

І. Вовчук

ПРАРОДИТЕЛЬ ЕВРОПЕЙСЬКОГО ТЕРОРИЗМУ

I

За співіснувальної політики антикомунізму, з її потуранням большевицькій деспотії, щоб не розгнівити володарів московського царства, дуже поширився політичний тероризм в европейських країнах. Про нього багато пише преса, з ним бореться розвідчо-політичний апарат країн і поліція. Соціологи вивчають причини такого поширення заразної соціяльної ,,хвороби'', як іноді звуть тероризм, пробуючи встановити прародителів політичного екстремізму. В листопадовому числі політичного тижневика ,,ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт'' за 21 листопаду надруковано дві статті з насвітленням проблеми тероризму. А між ними окремо подано фахові поради бізнесменам і керівництву установ як охоронятись від тероризму.

Відповідальним людям бізнесу радиться законспірувати свої конта, засоби пересування і уникати їхати на роботу чи з роботи тією самою дорогою. Низку порад подано установам для охорони від тероризму. Радиться пильно перевіряти всіх, що хочуть зустрінутись з провідними людьми бизнесу, встановити алярмуючу систему в приміщеннях установ: перед розподілом пошти чи не вкладено вибухових матеріялів у пакунки або листи. Цих кілька прикладів в системі оборонних заходів, наведених в журналі, вказують на серйозність проблеми тероризму.

Більйони долярів витрачає американський бизнес на боротьбу проти тероризму, властиво, на оборону від нього. В більшості американських великих компаній спеціяльно призначена людина відає системою оборонних заходів проти терористичних актів. Багато головних управлінь і приватних будинків, в яких живуть відповідальні люди бізнесу, охороняються спеціяльною ґвардією. В Конгресі підготовляється внесок на ухвалення антитерористичного закону, а армія має спеціяльно вишколені відділи для рятунку від терористичного вандалізму. Фахівці твердять, що в ЗСА політичний тероризм менше поширений, як в европейських країнах, де руїнницька сваволя, підтримувана анархізмом лівих, в стилі російського Бакуніна, хаотизує життя.

Тероризм має різні способи свавільної дії, але найбільш поширеним стало закладництво. Чільних діячів промислово - торговельного або політичного світу викрадається, а потім за викрадених вимагається викуп, ставлячи вимоги до урядів країн. В Італії за останнє десятиріччя викрадено 200 людей, викуп за них виніс 60 мільйонів долярів. До листопаду цього року викрадено 62 особи, на викуп яких витрачено 16 мільйонів долярів. Терористичне свавілля знаходить підтримку в лівих угрупуваннях, які поборюють все стабільне, що витворило людство, Вони, як і большевики, бачать в руїні сучасного світу прояви творчости. В дусі А. Блока, який прославляючи большевицькі шляхи руїни старого світу, говорив: ,,Ми на горе всім буржуям світову пожежу роздмухаємо'', вони допомагають хаотизувати світ.

###
#

Оповитий миротворним туманом, що помпується з Москви ріки, Західній світ довго уникав рішучих заходів протидії терористам. А соціологи, досліджуючи лихо тероризму, ще й досі не помічають, що московське царство большевицької сваволі 60 років тримається політикою терору, залякуючи і позбавляючи життя тих, хто не вкладається в догматику большевизму. Сучасний політичний тероризм породжений большевизмом, формотворець якого В. Ленін підкреслював, що без нього обійтися неможливо, називаючи ,,дурниками'' тих, що не визнають терору.

Перемога большевиків, твердив Ленін, то тільки початок, а повна перемога прийде, ,,коли весь світ запалимо таким же вогнем революції''. В хаотизації світу через організований терор роздмухуються революційні пожежі для перемоги диктатури пролетаріяту та й саму диктатуру пролетаріяту Ленін розглядав як ,,війну далеко жорстокішу від будь-якої війни, що їх знав світ''. Зараз після перемоги большевиків, в січні 1918 року він проголошує генеральну лінію для побудови соціялізму: ,,очистку землі російської від всіх шкідливих комах''. Шкідливими комахами були не тільки політичні противники, а люди з усіх шарів населення, що вважалися небезпечними для диктатури.

(Продовження буде)

Н. А. Кафик
Міністер багатокультурности Канади

ДЛЯ ДОБРА ВСІХ

Слово виголошене в Вінніпеґу 8 жовтня 1977 на бенкеті 12-го Конґресу Українців Канади.

(2)

Дозвольте мені на малу деґресію, для вияснення про що нам ідеться в розбудові Канади. За нашим головним столом є достойний гість із ЗСА. Заки ми тут зайняли наші місця, він поставив мені питання, в чому полягає наша концепція політики багатокультурности, і я приобіцяв йому дати відповідь на це питання.

Наша концепція багатокультурности є дуже проста. Як нація, ми є переконані, що наша країна буде ліпшою, сильнішою і більше з'єднаною, а наші вартості наберуть глибини і поширяться, якщо ми дамо можливість і поперття нашим національним групам залишитися собою, зберігаючи свої традиції для спільного добра нашої країни. Цей підхід базується на т. зв. принципі мозаїки. Ми є одинокою країною в світі, яка започаткувала того роду політику багатокультурности, а за нами пішла Австралія тому два роки.

У ЗСА розбудова національної єдности пішла дещо відмінними дорогами. У відрізненні до підходу мозаїки — вони застосували т. зв. методу ,,перетоплюючого глечика" з наміром витворити однородне суспільство з тими самими традиціями, чи з браком традиції.

Ми далекі від того, щоби цей підхід критикувати. Цей підхід може навіть мати важливі основи, але це не є наш підхід у тій справі. Сьогодні навіть ЗСА, зокрема в поодиноких їх стейтах, приходять до переконання, що культурна спадщина і традиції поодиноких національних груп залишаться живими, незалежно від політики уряду. Це тимбільше дає нам певність, що Канада, визнаючи цю дійсність, станула на правильну дорогу у нашій політиці багатокультурности з метою не лише зберегти це правдиве обличчя кожного з нас, але й використати ці окремі вартості для добра всіх.

З точки погляду нашої національної єдности, справа, над якою якраз тепер ведуться дебати великого значення для всіх нас, наше наголошування двомовности Канади переходить часом у тенденцію розуміти двомовність як дво-культурність. Це неправильно. Ніодна з національних культур не є вищою від другої, бо всі вони є того самого виміру, і як такі представляють ту саму вартість для нас усіх. Ми можемо прив'язувати більше ваги до нашої культури, як італійці будуть цінити в першій мірі їх рідну спадщину, але всі ми разом мусимо мати якнайбільше взаємного зрозуміння і толеранції, бо лише тоді ми з цього всі будемо користати.

Відносно справи нашої національної єдности, то сьогодні мені трохи завчасно про це говорити. Я є міністром всього 2 тижні — і я не хочу бути чудотворцем. Одне хочу ствердити, що справа нашої єдности не є проблемою поміж французами і англійцями. Це справа нас усіх. Всі ми маємо за собою вклад рівної вартости, а ми, тут зібрані в цій залі, можемо втратити більше ніж хто інший в Канаді. Бо якщо ми не признаємо французам права на збереження їх культури: мови, то як ми можемо очікувати, щоби нам було признане те саме право, включно із збереженням нашої мови.

У близькому майбутньому я надіюся відіграти центральну ролю у спробі об'єднати навколо мого департаменту всіх тих, які будуть готові допомогти у збереженні нашої країни такою, якої ми всі собі її бажаємо, і сьогодні я запрошую Вас приєднатися до того великого змагання.

Вертаючись до справи Гельсінкських Угод, які підписано тому два роки і постанови яких Вам добре відомі, дозвольте мені підкреслити декілька важливих точок.

Мені відомо, що дехто має різні погляди про те, чи треба було ці угоди заключувати. Але дискутовання того питання не дасть ніяких практичних вислідів. Факт залишиться фактом, що ці угоди заключено за згодою всіх держав-сиґнаторів.

У з'язку з тим, багато людей в Канаді, а зокрема багато українців, думали, що західні країни запродали наших братів і сестер Совєтському Союзові. Але погляньмо на дійсність, яка розвинулась сьогодні. Є незаперечний факт, що цей міжнародний трактат викликав більше пресії в нутрі Совєтського Союзу, ніж всі інші події останніх років. Їм здавалося, що вони виграли бій, а тимчасом вони програли його. Договір, який вони підписали, зобов'язав їх за міжнародним правом до принципів, яких — як нам добре відомо — не шанується в тій країні. І таким чином, ми маємо підставу назвати по імені нарушування тих постанов, на які вони самі погодились у тому договорі. І це виконати — є нашим святим обов'язком.

Не входячи в деталі, нам відомо, що ті всі права рівности і свободи, які включено до цих угод — безперервно нарушується. І я, як міністер багатокультурности, не маю наміру безчинно приглядатися, як це буде відбуватися.

Як я зазначив перед тим, поміж моїм невеликим департаментом і рештою уряду Канади проходитиме співдія. Департамент закордонних справ, за прикладом багатьох інших країн, практикував т. зв. ,,тиху дипломатію", що на мою думку дало деякі позитивні висліди. Я не є дипломатом з покликання. І як репрезентант національних груп Канади, я буду в тій справі явно виступати, навіть якби це комусь не подобалось.

Але я мушу заявити, що я не дам себе втягнути туди, куди дехто хотів би мене наставити. Я не буду закликати до перевороту в Совєтському Союзі чи до 3-ої світової війни. Я вірю в ненарушимість націй, але я не можу вірити в поневолення людей і народів, доля яких лежить мені на серці. Ми не є в силі, ані не маємо потрібних засобів чи можливостей, щоби силою зброї піти на визволення українського народу. Тому не вимагайтей того, бо і Ви всі і я добре знаємо, що це не є можливим. Але ми мо-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Проф. Ст. Плахтин
Президент ХОС-УБК

ШЛЯХЕТНА КАМПАНІЯ

Жіноча Організація, яка існує вже понад 50 років при Хліборобсько-Освітньому Союзі і Українсько-Бразилійському Клюбі в Курітібі, Бразилія, вже не раз продемонструвала свідомість своїх завдань та неодноразово влаштовувала кампанії з допомоговими цілями. Свою працю розвиває в ділянці культурно-освітній і допомоговій, в чому має неабиякі успіхи. Влаштовування літературних вечерів, конкурси української ноші і писанок, влаштовування типових українських вечерниць, академій героїнь, різних відчитів, участь у конґресах, неодноразові кампанії допомоги українським родинам, які перебувають у санаторії прокажених у Курітібі, допомога поодиноким потребуючим родинам — це та довголітня, тяжка і невдячна праця, якою займається наша Жіноча Організація. Вже ось багато років веде Рідну Суботню школу, яка існує при Українсько Бразилійському Клюбі і через яку пройшли сотки нашої молоді, навчившись там говорити, читати й писати по-українському і виносячи зі шкільної лавки знання про далеку Україну, яка ще й сьогодні змагається за своє визволення з-під московської окупації.

Ніколи не забракло нашої Жіночої Організації на різних виставках етнічних груп у Курітібі, де українське мистецтво завжди займає поважне місце та відзначалося у пресі як одне з кращих, що притягало увагу найбільше глядачів.

Цього року Жіноча Організація, разом з Головною Управою ХОСоюзу і УБ-Клюбу та Управами Братніх Організацій, які входять в організаційну сітку Хліборобсько-Освітнього Союзу, розпочала кампанію збірки грошей, одягу, взуття, продуктів харчування, забавок, солодощів і инше, аби в Різвяні дні передати подарунки для учнів Рідної Суботньої школи, дітям сиротинцям в Малеті та старенькім старечого дому в Дорізоні, Парана. Особливо ці дві останні харитативні інституції потребують допомоги нашого громадянства та нашої уваги, бо ж там замешкують ті, які не мають рідних та не мають від кого сподіватись допомоги.

Здавалося б, що вибравши аж три об'єкти для допомогової акції, Жіноча Організація роздрібнить свої сили і допомогова кампанія не буде успішна. Але, коли добре приглянутись цим 3-ом інституціям, то ми легко зрозуміємо, що найменша допомога вже буде вистачальною і на лицях їх питомців викличе щасливу усмішку в день Різдва Христового та надію, що вони не покинуті на власну долю.

Участь у цій допомоговій кампанії можуть прийняти не тільки окремі люди-родини, але й різні допомогові організації як у Бразилії, так і в інших країнах українського поселення.

Цікаво тут відмітити, що Жіноча Організація, а також інші Організації організаційної сітки ХОСоюзу, вже не раз діставали пожертви від різних осіб і організацій, особливо з-за кордону, де в банкових чеках виставляється ім'я окремих осіб, або ставиться ім'я банку, в якому слід виміняти цей чек на бразилійську валюту. Це дуже ускладнює справу і часом доводиться звертати банкові перекази до адресата, як не використані. Тому всі грошеві перекази слід висилати тільки на ім'я Хліборобсько-Освітнього Союзу або Жіночої Організації при ньому на таку адресу: UNIÃO AGRÍCOLA INSTRUTIVA, Caixa Postal 666, 80.000 —CURITIBA — PARANÁ — BRASIL

або:

ORGANIZAÇÃO FEMININA JUNTO Á UNIÃO AGRÍCOLA INSTRUTIVA, Caixa Postal 666, 80.000 — CURITIBA — PARANÁ — BRASIL

Ніколи не слід виставляти ім'я банку, коли немає певности, що такий банк має свою філію в Курітібі, Парана. Сьогодні будь-який банк купить чек з-закордону, коли цей чек буде куплений в будь-якому банку і в будь-якій країні на ім'я особи, чи організації.

Нова кампанія, яку розпочала наша Жіноча Організація, має шляхетну ціль: допомогти потребуючим і звернути увагу тим, які можуть допомогти та цим самим виконати християнський обов'язок: Люби ближнього свого, як себе самого. Найбільше дає той, хто дає вчасно! Тому віримо, що благородний почин організаційної сітки ХОСоюзу в Бразилії, який очолює наша Жіноча Організація, знайде щирий відгук серед української спільноти в Бразилії і в діяспорі та уможливить успіх кампанії, скерованої на допомогу дітям і старенькім!

ВИСТАВКА ПЕТРА АНДРУСЕВА — КУЛЬТУРНА ПОДІЯ

Репортаж Леоніда Полтави

II

Ще не відчинена виставка, а вже десятками стоять глядачі біля образів і очі їх сяють радістю. Це твори, які важко обговорювати українській людині, перед очима якої раптом постає велич княжої і козацької України, або ж напівпризабута чи й ніколи не бачена краса Гуцульщини в ,,Танці гуцулів'', ,,Гуцульському весіллі'', чи безмежний степ з веселими вершниками-козаками в ,,Степовій анекдоті'' (до речі, широкі степи — не лише уява, бо ще дитиною мандрував Петро Андрусів степами, разом із козачою частиною кубанців, які любовно зодягли загублену від батьків дитину під козачка). Навіть холодна, тріскуча зима — образ ,,Різдво в XVII столітті'' — зігріває серце.

Оспівуючи Україну, мистець не відкидає світу, що навколо. Ось чарівний ,,Вид на море'', далі легендарне ,,Схоплення Прозерпіни'' і сповнена темного вогню ,,Еспанка''. Але знов і знов на філядельфійській виставці виринає неповторна краса й історія України, аж до сивої праісторії, до поганських часів в Україні-Русі — ,,Велес — божок тварин''.

Урочисто розмовляючи, майже пошепки, проходять люди від образу до образу: ,,Князь Ігор'' (власник образу Р. Лазор), ,,Княжа пристань у Києві'' (власник ,,Самопоміч'' у Ню Йорку), ,,Сватання Анни Ярославни'' (власник д-р В. Саляк, як і трьох ін. картин), ,,Зустріч гетьмана Мазепи з кошовим Гордієнком'' (власник д-р М. Войтович), ,,Під Корсунем'' (власник С. Волянюк), а далі ,,Явногрішниця'' (власник д-р Б. Сілецький), ,,На дворі гетьмана Розумовського'' (власник д-р І. Павлічка), могутній ,,Богун'' (власність Т.І. Галушки)...Ми назвали тут тих, хто активно підтримує українське образотворче мистецтво

маестрові Петрові Андрусеву малювати, вивчати нашу історію стародавню ношу, давню зброю, всі оті начищені до блиску панцері, мечі і кольчуги...Корпорація ,,Українська Опера'' під керівництвом солістки Галини Андреадіс зробила влучний вибір, запросивши саме Петра Андрусева на мистецького дорадника у справах одягу, зброї тощо для нової опери ,,Ольга Київська'', з X століття.

Ще формально виставка не відкрита, а вже тут і там на більшого й меншого розміру образах з'являються червоні зірочки, сповіщаючи, що по виставці (після 27 листопада) ці твори стануть власністю народу.

Маестро Андрусів, перевтомлений довгою підготовкою та кількаденною фізичною працею над обладнанням виставки, у якій йому допомагали десятки людей, головно українських лікарів із Філядельфії й околиць, — ще не знає про ті зірочки. Вони принесуть йому і радість, і смуток. Така доля мистця. Зірочки занотовує дружина, пані Наталія — добрий янгол мистецького дому. Хтось мусть займатися земними справами і проблемами.

Читач бачить з переліку частини експонатів виставки, що чимало творів вже давно не належать мистцеві. І в цім відношенні виставка — унікальна. Хто її пропустить нині, не відомо коли дочекається другої рідкісної нагоди. Ми ж глибоко вдячні власникам картин не лише за конкретну увагу до творчости майстра, а й за шляхетне випозичення цих творів для масового огляду. А не так то і просто перевезти великого формату картини (30 на 90 чи й більші) на велику відстань неушкодженими, бо кожна подряпинка була б насправді подряпинкою по українській культурі, по нашому образотворчому мистецтву, що його в окупованій Україні по-варварському крає ворог — в духовому та й фізичному розумінні (знищення пам'ятника ,,Соняшна Україна'' у Києві в 1977 році!). Скільки треба вкласти не лише смаку, а й фізичної праці в те, щоб ось тут так величне, так парадно проходили перед глядачами обрамлені українські століття! — про це знає трохи приблідлий від втоми Маестро і його невтомна дружина, знають і панове-лікарі, і мистець-маляр проф. Петро Мегик.

Відділи Українського Лікарського Товариства Північної Америки та ОМУА у Філядельфії спонзорували цю величну виставку. ОМУА і проф. П. Мегик, це, так би мовити, природні союзники Петра Андрусова. Але спонзорство з боку УЛТПА підкреслюємо особливо, бо, можливо, вже йдеться про витворення шляхетної української верстви культурних меценатів, якими була багата Україна за Гетьманщини та частково і в новіших часах. Згадаємо, що і сам Петро Андрусів був стипендистом великого Мецената Митрополита Кир Андрея, завдяки чому в кінці 1930-их рр. зміг успішно закінчити Варшавську академію мистецт.

###
#

Відкриваючи виставку в присутності понад 300 осіб, д-р Василь Саляк привітав мистця-ювілята, як мандрівника, який повернувся до Філядельфії, де раніше протягом 25 рр. жив і працював, заробляючи на щоденний хліб у мистецькому бюрі управи міста (тепер подружжя живе в містечку Рівергед на Лонг Айленді, серед чарівних гаїв).

,,Малярство на історичну тематику заперечене й заборонене в уярмленій Україні, — сказав д-р В. Саляк. Та цю найбільш там упосліджену ділянку малярства заповнює мистець Петро Андрусів своїми монументальними, музейної вартости, картинами. Вони зображують високу культуру, багатство, блиск і потугу світлої княжої та могутньої і славної козацької доби''.

Д-р В. Саляк побажав Маестрові дочекатись великої нагоди передати його цінний мистецький дорібок до музеїв вільного Києва і Львова, а громаді подякував за вияв заслуженої уваги заслуженій людині та представив молодого скрипаля-віртуоза Ореста Артиміва, запрошеного п-і Ромою Саляк на цю особливу нагоду. Акомпаньювала талановита піяністка Алісія Белджіована. Юний віртуоз, випускник Джуліярду, надав ще більш радісного настрою зібраним трудним для виконання ,,Летом джмеля'', запальним ,,Чардашем'', а особливо барокковою музикою Фіоко. Здавалося, що пишні гості вийдуть з образу ,,На дворі гетьмана Розумовського'' і приєднаються до оплесків за прегарно виконану музику, яку вони почули в гетьманському палаці, а молодий хлопчина-джура з образу вдячно дивився на свого ровесника-скрипаля та на свого мистецького батька — Петра Андрусева. Дітей великих мистців не записують у міських реєстрах — їх нотує історія.

Голова Відділу Об'єднання Мистців Українців Америки і редактор унікального образотворчо-мистецького журналу ,,Нотатки з мистецтва'' проф. Петро Мегик познайомив зібраних з історією українського малярства, зокрема з авторами багатофігуральних композицій — від фресок св. Софії в Києві до А. Пелиховського, Ф. Кричевського, Самокиші та Івасюка. Доповідач пригадав слухачам біографію Петра Андрусева, чиї твори двічі гинули: 1939 р. у Варшаві і 1944 р. у Дрездені, під час катаклізму Другої світової війни, а 25 років на заробітковій службі у міській раді Філядельфії також могли б загинути — в розумінні творчости, — але Ювілят не здався. Це тоді, під час щоденної праці, Петро Андрусів створив низку стінних розписів, іконостасів, мозаїк, вітражів для церков у Філядельфії та звернув пильну увагу на українську історичну тематику. Америка для мистця розпочиналася з1947 р. важкою працею робітника, але здавши конкурсовий іспит, проф. П. Андрусів з 1955 р. працював як штабовий ілюстратор у бюрі архітектів при управі міста. 40 гг. праці денно все таки не збили з ніг великого таланту. Петро Андрусів був співзасновником ОМУА, промотором створення ОУА ,,Самопоміч'', співредактором журналу ,,Нотатки з мистецтва''. У тих роках постали, після уважного вивчення історії, і не лише української, такі твори, як ,,Богдан Хмельницький'' (1948 р.), ,,Князь Святослав у наступі'' (1960 р.), ,,З походу кн. Ігоря'' (1967 р.), ,,Чортківський пролом'' (1968 р.), ,,Зустріч гетьмана Мазепи з кошовим Гордієнком'' (1968 р.), ,,Княже полювання на лебедів'' (1969 р.) та інші. На виставці вперше була змога оглянути ,,Зустріч гетьмана Мазепи'' — з колекції д-ра Войтовича і ,,Княжий пир на дворі кн. Ярослава Мудрого'' — з колекції д-ра Саляка.

(Продовження буде)

Посвячення площі під будову Українського Культурного Центру в Детройті

Під час посвячення площі: На фото [зліва] о. протопресвітер Олександер Биковець, о. парох Константин Височанський, о. Сергій Фединяк [видно тільки голову], пані радна Сабо, суддя Джон Гавзнер, голова Будівельного комітету Богдан Федорак, о. Тарас Прокопів.

День 6-го листопада ц. р. довго пам'ятатимуть українці Детройту й околиць. Цієї сльотливої неділі в полудне випогодилось і сонце скупо освічувало площу напроти церкви св. Йосафата у Ворені, де відбувалась релігійна церемонія посвячення землі під будову будинку, що має стати осередком усього громадського і культурного життя Великого Детройту, під будову Українського Культурного Центру.

До відправи Молебня станули священики українських церков східної частини Детройту: о. Константин Височанський, парох св. Йосафата і його сотрудник о. Тарас Прокопів, о. Сергій Фединяк із парохії Непорочного Зачаття в Гемтремку і о. протопресвітер Олександер Биковець, настоятель парохії св. Андрія Первозванного УАПЦ. Співав імпровізований хор, зложений із співаків усіх парохій. Диригував цим хором В. Літинський.

Закосичена українськими національними барвами новісінька лопата переходила з рук до рук, зрушуючи землю під нову будову. Копали землю отці духовні, суддя повіту Вейн Джан Гавзнер, особистий представник губернатора Міллікена, радна міста Ворен п-ні Сабо, голова Будівельного Комітету, Богдан Федорак та інші.

У посвяченні брали участь представники наших сусідів. Лотишів репрезентував відомий діяч і голова Комітету Поневолених Націй, Зігурдас Рудзітіс, естонців Реймонд Траля з дружиною, мадярів Беля Колбач з дружиною, білорусів Іван Бруцький і д-р Сазич, а поляків Гржегож Рей, член президії Польсько-Американського Конгресу.

На площі була маса народу: уділовці УКЦ, їхні родини, представники українських організацій та українці-громадяни, що завжди відгукуються на всі важливі акції спільноти. Поліція, що керувала рухом, підрахувала приявних на 600-800 осіб з Ворену, Детройту, Трой, Стерлінг Гейтс, Ен Арбор та інших міст і містечок Мічігену.

Після посвячення священики, представники національних і українських організацій, уділовці та гості перейшли до авдиторії св. Йосафата, де їх частували кавою та солодким.

Голова Будівельного Комітету, Богдан Футей, привітав всіх подав деяке з історії акції будови і запросив приявних оглядати модель запроєктованого будинку, що його приготовив молодий професіоналіст, Адріян Богонович.

В ході програми, що нею проводив член Комітету, Юрій Юрків, приявні склали і задеклярували на уділи 29 тисяч долярів.

Каву і солодке зорганізували і гостили приявних уділовці Українського Культурного Центру Оля Захарій, Ірина Марічак і Зеня Юрків, а їм ревно допомагали студентки Марійка Юрків (д. Григорія), Ліда Юрків (д. Юрія), панни Бабіївні, п-ні Левчук та інші. Ці молоді українки щиро захопились ідеєю побудови загальногромадського культурного центру, щоб зібрати всю молодь нашої громади для спільної науки, й праці для нашої визвольної справи.

Справа побудови центрального осередку громадсько-культурного життя для українців Детройту точиться уже більше ніж 10 років. Творились комітети для цієї справи, відбувались довгі наради, виринали спасенні проєкти, але на тому кінчилось.

Аж минулого року Український Національний Клюб „Орлик", власник гарної будівельної парцелі Ворені напроти церкви св. Йосафата, рішився рушити справу з місця.

Зорганізовано й зареєстровано як не доходову корпорацію Український Культурний Центр і з того часу (від жовтня минулого року) зачалася послідовна акція приєднування членів-уділовців, що повірили на слово, що були запалені самою ідеєю. Майже по році наполегливої праці, після багатьох зборів, анкет, нарад, розмов, переконувань, здобуто 412 членів уділовців на суму уділів на понад четверть мільйона долярів.

Аж оце в неділю, 6-го листопада ц. р. посвячено площу під будову і прокопано першу лопату під фундаменти будинку Українського Культурного Центру, що має коштувати близько один мільйон долярів. Правда, сума вплат і декларацій є тільки четвертиною того, що передбачує кошторис, але громада Детройту велика й до того жертвенна. Двісті п'ятдесят-триста нових уділовців і Український Культурний Центр буде здвигнений на користь нашої спільноти в Великому Детройті.

П. Р.

Конкурс для молоді

Видатна українка д-р Маруся Бек — перша жінка, яка стала радною міста Детройту, головою його міської ради й діючим мейором, відома громадська діячка, як серед українців, так і серед американців, директор Інформаційного Бюра й керівник Ресорту Закордонних Справ УНР, фундатор Літературного Конкурсу СФУЖО протягом 16 років, дала ініціятиву та стає фундатором нового, ще ніколи ніким не впровадженого, конкурсу для молоді під назвою: „У пошукуванні України в англомовних виданнях".

Завданням конкурсу є: зацікавити й зактивізувати українську молодь у вільному світі стежити за приділенням уваги Україні й українцям в англомовних виданнях — книжках, газетах, журналах, публістичних виданнях, альманахах та у всій пресі в найширшому розумінні цього слова.

На фонд цього конкурсу д-р Маруся Бек склала 1,000 долярів.

На докладного опрацювання цього конкурсу, його проголошення та проведення, створено Комітет у такому складі: Марія Гарасевич — голова, мгр Петро Стасів — заступник голови, мгр Христина Юзич — секретар, Іван Бек — фінансовий референт, мгр Степан Віхар, проф. Дмитро Кислиця, мгр Олена Климишин, мгр Валентина Мушинська, д-р Юрій Розгін.

За Комітет
Марія Гарасевич

Амстердам у поклоні Патріярхові

Амстердам, Н. Й. — З приводу 85-ліття і 60-ліття священства Блаженнішого Патріярха УКЦ Йосифа І Відділ УККА в Амстердамі, Н. Й., створив Ювілейний Комітет, зложений з представників усіх наших товариств, що підготовив і перевів 6-го листопада ц. р. ювілейний бенкет з добірною програмою в залі Українського Дому. На сцені виднів гарно прибраний портрет Достойного Ювілята. Місцевий парох, о. В. Сютик, ЧСВВ, відкрив бенкет молитвою „Отче наш", що її відспівали всі присутні. Господар бенкету, інж. Мирон Свідерський, подав програму та представив гостей при головному столі й інших почесних гостей. 7-літня дівчинка, Калина Дереш-Масловська з Бостону виголосила вірш Р. Завадовича „Привіт Патріярхові від найменших". Співочий гурток дівчат (7) „Кобза" з Вотервліту, під мистецьким керівництвом Я. Кушніра, проспівав при його супроводі на гітарі „Богородице Діво", потім молитву за Патріярха, і „Бандуристе, орле сизий". П. М. Юрчук розказав про життєвий шлях Патріярха. Пані Володимира Смик з Ютики рецитувала поему Зої Когут „Патріярхові у 85-ліття", пізніше поему „Борець без меча" Р. Завадовича. Проф. Я. Ликтей з Ютики відіграв на бандурі в зв'язку українських пісень, пізніше розказав по-англійськи про життєвий шлях і заслуги Патріярха. Отець д-р Б. Волошин виголосив головну доповідь про помісність Української Католицької Церкви, про наше право мати патріярхальний устрій, що єдиний забезпечить їй майбутнє. О. митрат В. Андрушків з Коговзу розказав про ювілейні торжества в Римі, про Патріярший Фонд і Корпорацію св. Софія. О. крил. Б. Смик з Ютики прочитав проект привіту Патріярхові з побажаннями та з заявою всебічної підтримки Його всіх великих задумів, що його прийнято оплесками та вислано до Риму. Дальше о. Б. Смик розказав про деякі моменти з життя нашого Патріярха, Його батьківські слова, Його послання з Сибіру. Підкреслив нерозлучний зв'язок Церкви з народом, як два звена одного ланцюга. Без цього зв'язку розплинемося в чужому морі. Коли 22-го грудня 1939 р. Митрополит Андрій Шептицький висвятив тодішнього о. митрата Й. Сліпого на єпископа і свого наступника, то цей вибрав соб герб з написом: „через терпіння — до висот!". Новий митрополит проповідував: „Великого бажайте! Не плазуйте перед чужими! Будьмо собою!" У 1969 р. ми станули на патріярхальних основах і не відступимо від того, чи того хоче Москва, чи ні! Будемо собою!

Інж. М. Свідерський подякував усім за звеличення ювілею Патріярха. Відспіванням національного гимну закінчено цей бенкет, що тривав 4 години, при виповненій залі. Прибули українці з цілої околиці, навіть з дальших міст. Членами Ювілейного Комітету були: інж. М. Свідерський, голова О. Макаровський, С. Когут, М. Кривулич, В. Яримишин, М. Юрчук, Б. Наугольник, О. Пащак, Я. Римар, прес. референтки: Леся Тавнич-Пащак і Маруся Вершона. Варт згадати, що Калина Масловська виголосила цю поему в Римі під час концерту 2-го жовтня, а написав її спеціяльно Р. Завадович для неї. Ювілейний бенкет залишив якнайкращі враження. Ювілейним Комітетові та всім виконавцям програми належиться щира подяка.

І. Дурбак

Виставка Емалій Шонка-Русича в Едмонтоні

Завдяки енергійній праці організаторки Софії Скрипник, українське громадянство Едмонтону, Альберта, та околиць мало змогу оглянути дещо з мистецької творчости Шонка-Русича з Ню Йорку. Виставка, що її відкрив радник міста, адвокат Лаврентій Дікур, відбувалася від 23 до 25-го вересня ц. р. в маленькій галереї „Ломокі".

Для загального відома було б корисно подати короткий огляд із життя Костя Шонка-Русича. Народився він біля Житомиру, Наддніпрянщина, вчився у Києві, а після Другої світової війни переїхав до Західної Німеччини. Згодом виемігрував до ЗСА, де в Чікаго розпочав працю в різних ділянках мистецтва. 1966-го року мистець із дружиною та сином прибуває до Ню Йорку, відкриває свою робітню й галерію. Того ж року він отримує другу нагороду за скульптурну емалію „Мухомори". Від того часу дістав ще п'ять нагород (перші й другі місця) на виставках загального мистецтва на Вашінгтонському майдані в Ню Йорку. Виставки Шонка-Русича також включають: Філядельфію, Детройт, Чікаго, Вашінгтон, Лос Анджелес, Боффало, Клівленд, Балтимор, Вінніпег, Торонто й Монтреаль. Його твори знаходяться в численних приватних колекціях, у визначних музеях та в культурних організаціях на цьому континенті та в Европі.

В Едмонтоні мистець виставив 46 корисних картин із трох галузей емалій. Для глибшого пояснення історії чи техніки емалій варто, присвятити окрему доповідь із можливістю консультації самого мистця. Покищо можна згадати ті галузі, які були зарепрезентовані: княжа емаль „Птахи", „Гриби", конструкція—емаль „Тайна вечеря" ба живописна емаль „Маки", „Квіти" тощо.

Картини-емалії багатозначні, вони роблять сильне враження на кожного глядача, тим більше на справжніх любителів мистецтва. Від першого погляду відчуваємо веселий, багатогранний, сильний кольорит. Шонка-Русич про це каже: „Кольорит вабить око і зворушує серце до життя". Ось чому його емалії ніби сяють промінністю, у найменшому розмірі. Але, одночасно немає в них, фовістичного пересичення основними кольорами, мистець бо уживає невловимі тонкості й варіяції для збалянсування різних творів.

У мистця чітко окреслений сюжет: природа, український побут, історія та релігія. Ця тематика проходить червоною ниткою через усю творчість і виявляє публіці — переконливість і безпосередність образу та різноманітність у виєлові буйної уяви. Шонка-Русича емалії наскрізь життєрадісні.

У поодиноких творах виставки дійсно можна було оцінити стриманість у рисунку та композиції. Сучасний американський маляр Бен Шагн повчає, що у мальованні мусить бути постійна комунікація між мистцем і його твором — немов діялог. Іноді сила мистця полягає в здібності пізнати й те, що не включене в дану композицію. В емалії „Червона калина", Шонк-Русич жестом ліній (гілок, листу, похилих ягідок) передає яскраво у фрагменті куща враження, яке годі було б осягнути у зайвих деталях цілості. Цю характеристику можна було помітити також у „Соняшниках", „Маках" та інших творах.

Кожний твір на виставці передавав щось глядачеві і тим розвивав його естетичні тонкощі. У багатьох випадках це також свідомий, вирішальний елемент для мистця. У своєму есеї „Для кого мистецтво" („Esseys in Apreciation, Chapman and Hall, London 1959) критик Бернард Беренсон саме так розглядає цю справу.

Шонк-Русич способом зображення своїх понять підіймає рівень сприймання і знання публіки, а також рятує наш традиційний, своєрідний жанр від буденної сентиментальности.

Марія О. Мариняк

Журналістичне відзначення молодої професіоналістки

Марія Кульчицька

(вб). — На 55-ій річній конвенції Національної Асоціяції Банкирів-Жінок в Атланті, вересень ц. р. співредактора „Сейвінгс енд Лон Нюз" Марія Кульчицька здобула нагороду видатного журналіста цієї Асоціяції й отримала настінне пляке признання та грошову нагороду в сумі 300 дол.

Це відзначення признано Марії Кульчицькій за статтю „Жіноцтво на вищому щаблі?" (Women at the top) в якій авторка зробила історичну аналізу можливостей праці жінок у банкових і щадничих установах, дала поради і вказівки управлінню цих установ, як підготовляти жінок до керівних становищ, обговорила питання їх платень і порушила проблему взаємовідношення між жіночими й чоловічими працівниками на вищому щаблі.

Нагорода НАБЖ для видатного журналіста була встановлена в 1974 році для вирізнення замітних статтей, що критично порушують питання, які стосуються банкирів-жінок, їх ролі в цих фінансових інституціях і в індустрії та їх впливу на розвій і хід фінансових ресурсів суспільства. Участь у конкурсі можуть брати всі журналісти, які опублікують в американських газетах, чи періодичних виданнях статті, що відповідають вимогам конкурсу.

НАБЖ, це професійна організація 19 тисяч керівних банкових працівників у 50 стейтах ЗСА, в Канаді і в декількох інших країнах. Завданням організації є збільшити можливості кар'єри жінок у банкирстві і причинитися до росту банкової індустрії.

Марія Кульчицька, донька Ярослава і Софії з Прокуратів працює в Чікаго. До трьох початкових кляс ходила в школі св. Юра в Ню Йорку, а закінчила всеплдну школу св. Миколая в Чікаго. Після закінчення середньої школи Непорочного Зачаття отримала стипендію до Норт-Вестерн університету в Івенстоні, Ілл., де студіювала журналістику. Ступінь бакаляра з журналістики отримала в 1967 році. Організація Журналісток-Жінок (Women in Communication) признала їй стипендію, що дало Марії змогу завершити студії журналістики ступенем магістра (1968 р.) в тому ж університеті.

Працювати почала в журналі „Сейвінгс енд Лон Нюз", який є всенаціональною публікацією щадничо-позичкових банків. Зразу займала позицію редактора-асистента, тепер працює заступником головного редактора. Її спеціяльністю є ринкознавство, фінансові операції, електронічний перенос фондів і проблеми людських ресурсів, зокрема жіноцтва.

Марія Кульчицька активна в громадському житті Чікаго, зокрема в Пласті — є членом Куреня „Лісові Мавки", працювала зв'язковою й отримала два відзначення св. Юрія в бронзі.

Батько Марії активний в УНС на терені Чікаго, мати в Пласті.

Посвячення прапора осередку СУМА у Філядельфії

Неділя, 30-го жовтня була особливим днем в житті сумівської родини у Філядельфії. Цього дня відбулося урочисте посвячення нового прапора філядельфійського осередка Спілки Української Молоді. Програма, яка напевно справила глибоке враження на учасників свята, включала Богослужбу в наміренні сумівської молоді в катедральному соборі Непорочного Зачаття та бенкет, що відбувся в авдиторії парафіяльної школи.

Посвячення довершив о. канцлер Р. Москаль в асисті о. П. Мірчука. Свою проповідь в часі Богослуження, що попередило посвячення прапору, присвятив о. Москаль важливості й особливому значенню поєднання в системі виховання молоді в рядах СУМА принципів релігійности і патріотизму під кличем „Бог і Україна". Тільки виховання в такому дусі — підкреслив о. Москаль, — в дусі глибокої християнської моралі та щирої любови до України може зберегти українську молодь на чужині як здорову, невід'ємну частину українського народу. Тому прапор СУМА це символ майбутньої перемоги над небезпекою асиміляції.

Під час акту посвячення прапора всі члени Осередку від наймененших молодших юнаків і юначок до заслужених вже сивоволосих сеньйорів стояли в кількох рядах біля прапора, тримаючи сині і жовті стрічки, що звисали з прапора цим демонструючи єдність сумівської родини і прив'язання до ідеалів, яких символізує сумівський прапор.

Продовженням свята був бенкет у церковній залі, де крім членів Осередку СУМА зібралося ще й повних дві сотні батьків сумівської дітвори, свояків та приятелів і симпатиків СУМА. Програмою бенкету проводив о. мгр Р. Мірчук, член цього Осередку СУМА від дитячих літ, а опісля довголітній виховник. Вміле ведення програми, переплітане вдалими дотепами, зробило її живою, цікавою і скріпило атмосферу щирости, єднаючи всіх присутніх в одну сумівську родину.

Головну промову виголосив представник Головної Управи СУМА д-р Асколд Лозинський, молодий адвокат з Ню Йорку. Він теж вирiс в СУМА від дитячих літ, тому його доповідь, глибока спостереженнями, була далека від втертих фраз і виявила знання дійсности, в якій живе українська громада в ЗСА і в якій приходиться провадити свою працю Спілці Української Молоді в Америці. Крім багатьох письмових привітів, усно склали привіти: інж. Скочиляс від місцевого Відділу УККА, М. Ковальчин, голова ГУ Т-ва був. Вояків УПА, В. Повзанюк від філядельфійського Відділу ООЧСУ, інж. О. Швед від Станиці Пласту у Філядельфії, д-р І. Скальчук від УНС і д-р. М. Баранецький від СУК „Провидіння".

Зокрема гарно уложеною і зворушливою точкою програми було внесення новопосвяченого прапора на залю, яке попередила збірна рецитація про значення прапора в історії українського народу, як символа завзятости княжих лицарів і козаків та пересторога для ворогів про приготованість синів і дочок українського народу не допустити жадного загарбника на землю українську. У деклямації взяли участь: О. Колибабюк, Г. Небесна, Р. Лупань, Г. Лужецький, Б. Бачара, К. Бохна, М. Рущак і С. Галас. Відтак під звуки маршу „Гей, там на горі Січ іде" на залю вніс прапор представник Головної Управи СУМА д. І. Шперналь в асисті почесних членів дд. М. Бачари і М. Солтиса, а після зложення присяги прапор передано постійним хорунжим — молодим сумівським активістам: Я. Федорійчукові, В. Івaськові і Ю. Голінеєві.

Дальшу частину бенкетової програми виповнили мистецькі одиниці при Осередку: тріо „Соловейки" під мистецьким керівництвом проф. З. Маркович в складі: О. Максимюк, С. Дейнеки і Т. Петришин, танцювальна група під керівництвом М. Солтиса і тріо талановитих музикантів із солістом В. Стасюком. Довгі роки праці керівників та членів мистецьких ансамблів дали добрі наслідки цьому свідчать часті запрошення цих ансамблів на національні свята і міжнародні фестивалі. Щоюні сумівці готові пошанувати добре ім'я України це мг ствердити кожен учасник свята спостерігаючи сумівську молодь чи то в церкві, чи та на сцені. Можна тільки бути вдячним сумівському проводові і виховникам, що стільки років не жалували ні часу, ні труду для вирощення нового українського покоління свідомого своїх завдань супроти поневоленої Батьківщини, в першій мірі завдання зберегти духовість і багату культуру свого народу.

Бенкет, що його відкрив теперішній голова Осередку Б. Лужецький, почато молитвою і закінчено релігійною піснею „Боже Великий".

М. І.

Праця Українського Студенського Клюбу Пенсильвенського Стейтового Університету

Завдяки нашому дорадникові проф. д-рові Василеві О. Луцеву, знаному в науковому світі, в праці університету і в українській громаді ЗСА та Канади, вже дванадцять літ існує тут Український Студентський Клюб. На сторінках української преси часто — густо звітовано про нашу діяльність.

В цьому році професор Луців зорганізував для нас в університетській каплиці двічі в місяць св. Літургію. Раз приїздить український католицький парох, а раз православний панотець. Крім цього ведемо курси наших народних танців. Невдовзі вийде друком наш альманах. Для місячної комунікації видаємо бюлетинь. Обов'язком Українського Студентського Клюбу в цілому, а кожного члена зокрема пропагувати і вивчати українську мову, історію, літературу, культуру та наші церковні обряди. Клюб організує українознавчі доповіді для своїх членів та для інших студентських товариств, що хочуть запізнатися з українською культурою. На наше Різдво йдемо з колядою і маємо Свят-вечерю. На Великдень організуємо курс писання писанок і теж маємо свячене". Низка виставок української культури — завдяки музейному, архівному та книжному багатству нашого клюбового дорадника завжди притягає тисячі студентів. У нашому університеті навчається 40.000 студентів в тому коло десят тисяч слов'янського роду, а між ними понад дві з половиною тисячі українців і закарпатських русинів. На жаль, чи батьки не подбали, чи мабуть сини та дочки не захотіли включатися в українське студентське життя і тому кількість членів нікоєли не перевищувала сто осіб, а могло б бути і тисяча. Дивне, що між байдужими є чимало студентів вихованих вдома свідомими батьками, перше покоління в Америці.

В університетській книгозбірні на 60.000 слов'янських та східно і центрально европейських народів є десять тисяч українських книг. Наш клюб часто, поверез пресу звертався з проханням до громадянства, щоб допомогли нам дарами чи то гроша чи книжками для збагачення українських. Це дуже важливе в дану пору,бо загальна грошова криза не дозволяє навіть на закуп найважливіших книжок. Хто з громадянства бажав би допомогти чи то грошевим даром чи книжками просимо звертатися на адресу:

The Pennsylvania State University Libraries
Dr. W. O. Luciw, Head of Slavic Library Program
E310 Pattee
University Park,
Pennsylvania 16802
U.S.A.

Н.Н.

Успішна виставка Тараса Шумиловича

65-ий Відділ СУА в Ню Бронсвику, Н. Дж., влаштував 6-го листопада ц. р. одноденну виставку картин Тараса Шумиловича.

Половина з п'ятдесяти виставлених праць — це гарно виконані церкви або дзвіниці з України чи Америки, які побудовані на зразок тих,які мусіли залишити. Чорнобіла графіка чергувалась з кольоровими оліями або темперою різної тематики — квіти, краєвиди, більше церков, абстракти й т. д. Шкода тільки, що не було між ними колишніх примітивних картин, які крім церков найкраще підходять до таланту мистця.

Голова 65-го Відділу д-р Ярослава Грабович представила Тараса Шумиловича численно зібраній публіці, крім цього був окремий стіл з різними каталогами його попередніх виставок, газетами в яких згадка про його успіхи та книжок з витинками преси та знимками, що давали повний образ його мистецького шляху.

Г. В.

Музичне Матіне молодих талантів

72-ий Відділ Союзу Українок Америки в Ню Йорку кожного року влаштовує імпрезу у виконанні молодих талантів, щоб познайомити наше громадянство зі щораз то новим музичним доростом.

Цьогорічне музичне матіне відбулося в неділю, 13-го листопада в українському Інституті Америки в Ню Йорку. Виступали: Марта Мачай, піяністка і Андрій Ярош, тенор.

М. Мачай, визначна учениця УМІ, кляси проф. М. Байлової, відіграла „Баркаролю" Лисенка, „Революційний етюд" Шопена, і „Танок карликів" Ліста. Її молоденькі пальці зразу пізнати добрий вишкіл, приємний удар і технічну легкість, головно в правій руці, як також добру музичну пам'ять. Її гра, повна живости і радости, дає нам надії на дальший музичний розвиток цієї здібної піяністки. Лише шкода, що вона не може себе посвятити всецілю музиці. — М. Мачай виступить на 25-літтю УМІ 27-го листопада в Народнім Домі в Нюарку і 18-го грудня в Карнегі Рісайтел Голл в Ню Йорку.

Молодий тенор Андрій Ярош, який вже має за собою багато професійних виступів, сказав до публіки декілька слів, щоб пролюмити лід офіційальности, зв'язаної з публічними виступами. Це вийшло в нього природно і свобідно. Він відспівав арію зі „Зачарованої флейти" Моцарта, „Бенедіктус" зі Служби Божої Баха і „Дивись" з Ораторії „Сальомо" Гендля. Музикальне виконання цих творів милозвучним, м'яким ліричним тенором, зробило на нас враження, що музика значить дуже багато для молодого співака і, що він відчуває внутрішнє бажання поділитися з публікою своїм власним музичним світом. В любовних піснях Довляндa і в народних піснях А. Гнатишина він виявив себе тонким інтерпретатором різних контрастових настроїв.

А. Ярош — це ліричний тенор камерного типу, який здобув собі музичне знання, культуру і мистецький смак. Барвою голосу він часом нагадує Вундерліха. Окрім музичного обдарування в А. Яроша сильно проявляється також акторський талант.

Матіне пройшло з великим успіхом.Публіка явилася чисельно і треба було доставляти крісла в переповненій залі.По закінченню вдалої імпрези відбулося, дбайливо підготоване, елегантне приняття, під час якого публіка ділилася своїми враженнями під вибуту музичну концерті.

Паням 72-го Відділу Союзу Українок Америки в Ню Йорку належиться подив і подяка за так взірцево зорганізоване матіне і за їх щире, тепле серце для нашої музичної молоді.

Дарія Гординська Каранович

В Міннеаполісі відзначили 45-ліття священства о. пралата д-ра Степана Кнапа

В неділю, 13-го листопада 1977 року українські католицькі парафії св. Константина в Міннеаполісі і св. Стефана в Сейнт Полі, спільним святом урочисто відзначили 45-ліття священства о. пралата д-ра Степана Кнапа. Сотні вірних взяли участь в ювілейному святі, але найбільше причинився до звеличення цього дня непередбачений приїзд до Міннеаполісу Високопреосвященнішого Митрополита нашої Церкви Кир Иосифа Шмондюка.

Програма свята складалася з Благодарственної св. Літургії, що її відслужив Кир Йосиф в асисті ювілята, отця монсеньйора д-ра Василя Федіша з Йонкерсу, о. Бернарда Панчука, ЧСВВ, з Детройту і о. Богдана Коцура з Чікаго.

При вході до церкви, вітали Митрополита Кир Йосифа члени парафіяльного комітету Григорій Німчук і Дмитро Дудинський, а діти суботньої школи вручили китицю квітів.

Блискучу і глибоку змістом проповідь про завдання священика, виголосив гарною українською літературною мовою Митрополит Кир Йосиф. Про священичі покликання проповідь англійською мовою виголосив о. Панчук.

Після закінчення св. Літургії відбувся в шкільній авдиторії святковий бенкет, в якому взяли участь біля чотириста парафіян, члени родини Ювілята і запрошені гості. На жаль, біля сто людей не змогли взяти участи через брак місця в авдиторії.

Коли на залю увійшов з Митрополитом Ювілят в супроводі прибулих на свято священиків, хор заспівав псалом, присутні піднялися з місць, а представники парафіяльної молоді, Катря Павлишин, Джекі Гавриш і Івась Луців привітали його квітами. Після молитви, що її змовив Митрополит Кир Йосиф, свято відкрив голова бенкетового комітету Григорій Литвин, а церковний хор під керівництвом інж. Євгена Карпяка виконав дві пісні: ,,Привіт Батьківщині'' і ,,Вилітали сиві орли''.

Дальше ведення програми було в руках господаря бенкету д-ра Михайла Козака. Він підніс тост за здоров'я ювілята, а присутні відспівали ,,Многая Літа''. Обід приготовили пані Сестрицтва і Вімен Гілд під керівництвом Марії Стець.

Після обіду і представлення почесних гостей, представниця парафіяльної молоді, Христина Таращук, відчитала присвячену Ювілятові деклямацію ,,В 45-ліття священства''. Деклямацію написала парафіянка Катерина Гуцал.

Голова бенкету відчитав повні похвал і признання привіти від Блаженнішого патріярха і Кардинала Кир Йосифа, від Преосвященного Кир Ярослава Ґабра з Чікаго, від Архиєпископа латинського обряду преосвященного Джана Роча, від губернатора стейту д-ра Руді Перпіча і від стейтового прокурора Ворен Спанавса. Привіт від священиків склали: о. монс. Василь Федіш, шкільний приятель Ювілята, о. Богдан Коцур від отців єпархії і о. Йосиф Федишак. Також відчитано привіт від редактора часопису ,,Поступ'' о. митрата Семена Їжика з Вінніпегу.

Слово про життя, працю і заслуги Ювілята виголосили д-р Михайло Козак українською і Григорій Німчук англійською мовою. Обидва промовці наголосили, що життя цього нащадка українського народу в Америці відзначається довголітньою, сумлінною і тяжкою працею і є завершене багатьма великими успіхами для добра свого народу і його Церкви.

Родився він 28-го листопада 1909 року в Пеннсильвенії, в містечку Сімпсон, в родині наших перших поселенців з Лемківщини, Михайла і Варвари з Ориників. Початкову освіту здобув в рідному місті. Тому що вже змалку виявив велике бажання бути священиком, в жовтні 1927 року, Преосвященний Кир Константин Богачевський вислав його на студії в Римі, де в грудні 1929 року він здобув диплом доктора філософії. На дальшу науку він вступив до Папської Семінарії св . Йосифата і 13-го листопада 1932 року, Єпископ Перемишля, Ісповідник Віри Кир Йосафат Коциловський висвятив його на священика Української Католицької Церкви. Молоденьким, бо тільки 24 річним священиком він вернувся до рідного міста, де 5-го жовтня 1934 року відправив першу св. Літургію.

Перших кілька місяців Ювілят виконував обов'язки сотрудника при українській католицькій катедрі у Філядельфії, а вже в лютому 1934 року дістав призначення на пароха в Арнольд Ню-Кінгстоні в Пеннсильвенії. В цьому місті, служіння цього молодого священика увінчалося визначними успіхами. Напротязі 19 років його праці, він закупив дім для Сестер-монахинь, заснував школу і культурний осередок, а в 1947 році збудував нову церкву.

В червні 1952 року він переходить на нове призначення, пароха церкви св. Івана Хрестителя у Детройті. Як передше, так і тут, завдяки його жертвенній праці, він здобуває нові успіхи: сплачує борг за шкільний будинок, набуває новий манастир і нове приходство.

В 1956 році, повний запалу до праці о. Кнап переходить на нове місце до парафії Непорочного зачаття в Гемтремку в Мічігені. Тут також він допомагає у викінченні нового приходства і сплачення боргів та закуплює площу під будову середньої школи і манастиря для сестер. Відкриття першої в Америці української католицької середньої школи для дівчат і хлопців було чи не найбільшим дотеперішнім успіхом цього працьовитого священика.

За великий труд і відданy працю для добра Церкви і її вірних, Папська Столиця, в червні 1962 року нагородила отця Кнапа званням монсеньйора і папського шамбеляна.

Цього року новоіменований отець шамбелян знову переходить на інше місце праці, пароха катедри св. Николая у Чікаго. Тут зразу побачивши потребу приміщення для старших людей, він ініціюючи збіркову акцію на придбання такого дому. Непередбачений переїзд до Міннеаполісу не дозволив йому закінчити це шляхетне діло.

До Міннеаполісу приїхав Ювілят в першу неділю вересня 1964 року, де став парохом невеликої числом парафії св. Константина з малою церквою збудованою в 1913 році нашими першими поселенцями. Це церковне приміщення вже не задовільняло потреби набагато збільшеної громади. Коли це побачив новий парох, він зразу заініціював збірку на будову нового храму. Завдяки його заходам, вмілості і організаційному хистові, за недовгий час українці Міннесоти збагатилися новою, імпозантно розмальованою в українському стилі церквою, приходством і галерією для українського мистецтва названу іменем Блаженнішого Кир Йосифа Сліпого.

Коли в травні 1973 року відвідав Міннеаполіс Блаженніший Кир Йосиф, він був захоплений ростом і розбудовою парафії, висловив признання за такі великі успіхи і нагородив о. монс. Кнапа званням крилошанина. Також Папська Столиця вдруге нагородила о. крилошанина. В серпні 1976 року, під час Евхаристійного Конгресу у Філядельфії, Преосвященний Кир Ярослав Габро повідомив, що Папа Павло УІ відзначив отця крилошанина Кнапа новим високим відзначенням пралата.

Особливу увагу на заслугм ревного церковного провідника звернули його вірні. Вони добачили у нього багато цінних прикмет. Своєю працею і завершеними ділами він доказав, що він є священиком вірним своїй прабатьківській Церкві, який любить, шанує і зберігає рідний обряд, традиції і культуру українського народу. Своїм трудом і поведінкою він доказав вже тут родженим українським поколінням, що можна бути добрим і примірним сином цієї країни, а при тому не забувати, любити і гордитися своїм українським походженням. Ці прикмети Ювілята були чи не основною причиною такого великого спонтанного вияву пошани сотень вірних в день ювілею 45-ліття його священства. Під час бенкету його вітали, крім визначних осіб, представники багатьох організацій. Від української католицької парафії св. Стефана в Сейнт Полі привіт склали її парафіяни Стефан Михальйонка і Ольга Гамота. Однак найбільш урочистим завершенням програми цього великого свята був виступ найвищого достойника нашої Церкви в Америці, Високопреосвященнішого Митрополита Кир Йосифа, що його присутні привітали встанням з місць і довготривалими оплесками. Він немов би підтвердив своїм словом все що було досі сказане про Ювілята. В своїй промові він назвав о. пралата Кнапа не тільки добрим священиком-душпастирем, але також талановитим організатором і будівничим.

Влучно доповнювали і прикрашували програму бенкету виступи співочого ансамблю дівчат під керівництвом Славки Павлишин Гелегер, танцюристів ансамблю ,,Заграва'' під керівництвом Мирона Павлишина, і широко відомого в Твін Сити співочого ансамблю ,,Акорд'' під керівництвом Юрія Луцика.

На закінчення свята, під голосні оплески присутніх, виступив Ювілят о. пралат д-р Степан Кнап. Він щиро дякував Митрополитові за його присутність, висловлюючи признання організаціям і вірним за таке щире виявлення пошани до нього. Він просив всіх не забувати його в своїх молитвах, щоби він зміг дальше служити Українській Католицькій Церкві і її вірним.

Піснею ,,Боже вислухай благання'' закінчено цей урочистий день, але учасники свята ще довго не розходилися. Більше години, вони чергою підходили до Ювілята і за його жертвенну душпастирську працю з признанням і любов'ю стискали йому руку.

М. К.

Перейшов український духовий рубікон...

(Слово на відкритті виставки праць мистця Рема Багавтдина в Українському Інституті 1 жовтня 1977 р.

Як член Мистецької Комісії Українського Інституту Америки маю честь відкрити небуденно цікаву і багатовартісну виставку праць мистця Рема Багавтдина.

В листопаді м. р. Михайло Островерха — між іншим — сказав про цього мистця ось так: ,,В його мистецтві ми вичуваємо українську мистецьку культуру духа О. Мурашки, Ю. Нарбута, М. Бойчука, а все пережите, перечуте в творчій душі мистця Рема Багавтдина''.

Тут найцікавішим у творчості Рема є те, що сам мистець з уродження не є українцем. Він є родовитим казанським татарином. Життєві обставини у нього так склались, що він виростав і виховувався в Україні, де вжився і перейнявся духовістю того народу, серед якого дозрівав.

Тут мимоволі творяться цікаві рефлексії. Любов до України не є виключним привілеєм самих українців. Україну люблять також і не-українці, і то з різних причин. Для одних Україна є синонімом багатющих мінеральних скарбів, дорогоцінних степів розколисаних ланами золотої пшениці, словом — ресурсів необмежених багатств, для яких справді варто ,,любити'' Україну. Так Україну любили наші сусіди поляки і москалі, а в час останньої світової війни подібною любов'ю обдаровували нашу батьківщину також німці, шукаючи в ній свого драпіжного ,,лебенсравму''.

Але були ще і такі чужинці, що прийшовши в Україну, захоплювалися нею не лише через її матеріяльні багатства. Їх чарувала непроминаюча краса буйної природи, людей та їх культурні надбання, які наверствувалися цілими століттями в народний побут і мистецтво. Ті чужинці виносили з України велике очарування нашою батьківщиною, а в серцях несли мрію про поновний приїзд до неї. Серед тих гостей бували і такі, що замандрувавши в Україну, прилягали до неї своїми серцями і залишалися там на все своє життя, ставали прибраними синами і доньками нашої вітчизни.

Одним з них був великий вчений, творець новітньої української історіософії Володимир Антонович, поляк, який так сказав: ,,...я зрікся свого чужинства і хочу заслужити, щоб нарід, серед якого я живу, назвав мене своїм сином''. Український нарід з великою пошаною і вдячністю називає і вічно називатиме Володимира Антоновича своїм великим сином. Знаємо, що Ольга Кобилянська не була родовитою українкою, що Софія Русова рівнож походила з чужого роду, але обі вони стали великими доньками України, якій віддали свої серця і могутню силу своїх геніяльних талантів.

А в теперішню пору, коли українських нарід переживає найжорстокішу муку за всі часи своєї історії, коли навіть признаватися до українства часто може бути не лише невигідно, але і небезпечно, то саме тепер хіба ніхто з чужинців не захотів би себе називати українцем. Яка ж тут коньюнктура, яка користь з того? В часах так званого здорового розсудку, в часах, коли вартість людини міряється величиною банкового конта, коли головним гаслом людської моралі стає питання — ,,що мені з того прийде?'', децизія не-українцеві стати добровільно українцем видається простим нонсенсом. Та все ж всупереч тому, що сказалося, — навіть тепер, на наших очах заходять такі замітні явища, що деякі шляхетні одиниці з інших національних збірнот свідомо і добровільно переходять духовий Рубікон, входять у поле нашої культури і часто з великим пожитком працюють для неї. Вони стають адоптованими дітьми нашої батьківщини.

На моєму життьовому шляху я мав нагоду зустрінутися з такими одиницями. Між ними в моїй пам'яті є дуже видна постать однієї швайцарської француженки, яка була взірцем розумного і культурного українського патріотизму.

У Філядельфії живе і постійно ще працює визначна наша письменниця-сеньйорка Галина Журба, яка також походить з польського роду. З молодшого покоління доволі активно працює в різних ділянках української культури Леонід Єнсен, син родовитого шведа, що вродився в Україні. Його письменницьке ім'я є всім нам відоме: — це Леонід Полтава.

\# # #
\#

Рем Багавтдин своєю творчістю і доглибним відчуттям духовости українського народу переконливо засвідчує, що також і він з повною свідомістю перейшов український духовий Рубікон і з відкритим серцем і з вразливою душею станув в колі нашої культури поруч усіх нас, щоб ділити з нами нашу долю і недолю. Тож вітаємо того здібного мистця разом з тією цікавою виставкою в Українському Інституті Америки з найкращими побажаннями.

Петро Андрусів.

Бенкет з нагоди срібного ювілею Українського Музичного Інституту

Ювілейний з'їзд учителів УМІ, що відбувся 23-го жовтня ц. р. в Ню Йорку з нагоди 25-ліття цієї престижевої музично-навчальної і виховної установи і на якому поновно вибрано президентом заслужену на полі української музики піяністки і вчителя-педагога та організатора музичного життя в краю й на поселенні почесну голову УМІ Меланію Байлову, завершився врочистим бенкетом.

Бенкет відбувся в приємній залі дому Українського Визвольного Фронту при 2-ій евеню в Ню Йорку. Влаштуванням бенкету зайнявся місцевий Батьківський кружок УМІ під головуванням Оксани Луцької та при допомозі касирки Стефанії Нагірної й Іванни Мачай.

За почесним столом зайняли місця: о. д-р Володимир Ґавліч, парох церкви св. Юра в Ню Йорку, о. Сергій Кендзєравий-Пастухів протопресвітер УПЦ, СС Василіянки — Моніка з парафіяльної школи і Гавриїла з Академії св. Юра, проф. Меланія Байлова почесна голова і нововибраний президент УМІ, проф. Таїса Богданська уступаючий президент УМІ, проф. Дарія Каранович президент Світового Об'єднання Українських музик, сеньйор УМІ проф. Ірена Решитилович піяністка і головний виконавець в офіційній частині бенкету, д-р Богдан Лончина директор УМІ в Детройті і головний промовець на бенкеті, Григор Венке президент Українського Музичного Фонду, мгр Іван Базарко екзекутивний директор УККА, інж. Євген Івашків — голова КООУ в Ню Йорку, кол. прем'єр Юліян Ревай представник УІА, Мирослава Ласовська від СФУЖО, проф. Аполонія Книш від Головної Управи СУА, маестро Степан Крижанівський віл ЛМК, Рома Прийма-Богачевська керівничка Балетної Школи, Адам Гординський від ,,Провидіння'', який крім вітання склав від своєї установи даток сто долярів, мгр Іван Винник від Головної Управи ООЧСУ, Богданна Сидор-Чарторийська від Головної Управи Жінок ООЧСУ, Корнель Василик від Головної Управи СУМА, Павлина Андрієнко-Дончук директор Школи Українознавства при СУМА в Ню Йорку.

Бенкет відкрила уступаючий президент УМІ проф. Т. Богданська відчитанням листа-благословення від Патріярха Йосифа І. Приявні вислухали його стоячи і прийняли грімкими оплесками. У привітальному слові Т. Богданська підкреслила, що факт проіснування УМІ 25 років і відсвяткування його Срібного Ювілею свідчить про живучість і доцільність установи для музичного виховання молоді, хоч при його оснуванні були сумніви, чи він втримається довше, ніж п'ять років.

Бенкетом проводив д-р Степан Ворох, ентузіяст УМІ, діти якого досі навчаються в Інституті. Він представив головний стіл, учителів УМІ, які взяли участь у з'їзді (д-р Б. Лончина, І. Решетилович і М. Лісовська з Детройту, Л. Шав'як з Балтімор, О. Сушко-Наконечна з Вашінгтону, Ю. Оранський, Б. Перфецький, Н. Котович, А. Жилава, А. Лисенко і Р. Шуль з Філядельфії, О. Сімович, Я. Лабка, О. Чипак, Г. Клим, Д. Каранович, Т. Богданська, М. Мацькевич і Р. Венке з Ню Джерзі, М. Байлова, Г. Мірошниченко, К. Чічка-Андрієнко, Л. Стругацький з Ню Йорку), прихильників УМІ і видатніших громадян: редактора ,,Веселки'' В. Барагуру з дружиною, М. Даниш кол. довголітню касирку УМІ, матір піяністки Наталки, гумориста І. Керницького-Ікера, д-раТ.Крупу батька піяністки Лариси, Д. Лисько хормайстра капелі Кошиця й дружину З. Лиська музиколога композитора й автора монументального корпусу ,,Українських Народних Мелодій'', проф. Н. Литвиненко, дружину скульптора пок. скульптора С. Литвиненка довголітнього голови ЛМК, С. Недільську дружину пок. музиколога і композитора І. Недільського, д-ра Р. Осінчука голову Федерації Українських Лікарів з дружиною, батьків піяністки Юліяни, челістку З. Полевську-Даров, інж. Р. Раковського директора кредитівки ,,Самопоміч'', М. Ржепецьку з 64-го Відділу СУА дружину пок. д-ра Б. Ржепецького довголітнього голови ЛМК, проф. І. Соневицького музиколога, композитора й піяніста, журналістку О. Соневицьку власницю ґалерії образотворчого мистецтва, Н. Хоманчук кол. голову Батьківського Кружка УМІ з родиною й двома синами, довголітніми учнями кляси скрипки пок. проф. В. Цісика.

Головну доповідь п. н. ,,25-ліття УМІ'' виголосив д-р Богдан Лончина. Він вказав на значення музики, як одного з найважливіших виявів культури народу, дав історичний перевіз української народної музики, обговорив діяльність українських музичних шкіл, починаючи з Києво-Могилянської Академії почерез Музичний Інститут ім. Лисенка у Львові, Музично-драматичну Школу Лисенка і Музичну Академію в Києві, які об'єднували український музичний світ і плекали національну музику на найвищому рівні. Їх переємником і продовжувачем у вільному світі став УМІ. Накресливши генезу і розвій Інституту, доповідач ствердив, що молоді таланти, наполеглива праця учнів, співпраця і відповідальність учителів, це запорука розвитку й успіху української музики. У діяльності УМІ треба підкреслити не лише дидактично-педагогічну працю, але й участь учнів УМІ в американських конкурсах і авдиціях, самостійні речиталі, концерти, створення бібліотеки, видавничу діяльність. Окремо згадав заслуги першого динамічного директора УМІ пок. проф. Романа Савицького в ділянці організації і навчально-педагогічній праці цієї установи і другого її директора пок. д-ра Зеновія Лиська. З признанням згадав працю їх наступників д-ра Ігора Соневицького, Дарії Каранович, Меланії Байлової і Таїси Богданської. Велику увагу в розвою УМІ мають батьки, які посилають дітей до цієї установи та допомагають їй через Батьківські кружки.

Майбутнє УМІ, як і всього національно-культурного українського життя залежить від вихованців, переємників праці старшого покоління в ділянці української музики і від громадянства, бо УМІ, це складова частина українського національного життя у вільному світ у час, коли прояви цього життя зазнають нещадного переслідування окупантом.

У музичній частині офіційної програми бенкету сеньйор УМІ піяністка Ірена Решетилович виконала Лисенка ,,Другу рапсодію'' Фоменка ,,Ліричну поему'' Барвінського ,,Прелюд фіс -дур'' і ,,Гумореску'' Людкевича. Молода композиторка Ляриса Дячок з Вашінгтону виконала уривок ,,Фантазії'' у модерному стилі.

Після офіційної частини програми о. д-р В. Ґавліч поблагословив трапезу. Під кінець вечері абсольвенти УМІ — Олесь Кузишин, Марта Мачай і Марко Луцький висловили вчителям УМІ подяку та на руки Президії вручили китицю квітів своїм виховникам. Учні місцевого відділу УМІ Арета й Орест Гарасимчуки (кляса проф. Г. Мірошниченко), Бил і Аніта Аєрбе (кляса проф. Р. Венке), Марта Аєрбе (кляса проф. М. Байлової) і Соня Шереґ (кляса проф. К. Чічки-Андрієнко) виконали кілька композицій.

На закінчення бенкету президент УМІ проф. М. Байлова склала подяку Батьківському кружкові за влаштування прийняття, д-ві С. Ворохові за ведення програми і виконавцям за виведення музичної програми.

Але майбутнє УМІ не залежатиме від святкування ювілею, але від щоденної кропіткої праці її учнів, учителів та підтримки громадянства, яка проявиться в посиланні дітей до рідної музично-навчальної установи.

[вб]

З'їзд СУМА в Ілюстраціях

Частина новообраних на ХУ З'їзді СУМА членів Крайової Управи: у першому ряді [зліва] — Катря Бреславець, мгр Іван Кобаса, Євгенія Кузьмович, Марія Барна, голова ЦУ СУМ мгр Омелян Коваль, переобраний голова КУ СУМА інж. Мирослав Шміґель, пані Богданна Сидор-Чарторийська, мгр Євген Гановський, Нуся Вох, Микола Бачара; другий ряд [зліва] — В. Гетьманський, Христина Грицковян, Мирослава Левенець, Роман Зварич, Зеновій Галькович, мгр Осип Рожка, Корнель Василик, ред. Володимир Левенець, Михайло Фурда, Володимир Костик, Роман Глушко, Ярослав Петрик, мгр Петро Когут, мгр Теодор Воляник, Ігор Шперналь, Степан Кіра, Тиміш Мельник і Мирослав Футала.

В часі передачі прапору КУ СУМА Осередкові ім. Василя Біласа в Бостоні, четвертий зліва — голова ЦУ СУМ мгр О. Коваль.

Заступник головного предсідника УНС д-р Іван Флис [зліва], який репрезентував на З'їзді СУМА Екзекутиву Українського Народного Союзу, і сенатор нюйоркського стейту Едвін Мейсон.

Як уже інформовано у ,,Свободі'' з 16 і 17-го листопада, в кінці минулого тижня, 12 і 13-го листопада в Елленвіллі відбувся успішно ХУ З'їзд Спілки Української Молоді Америки з участю 125 делегатів, багатьох гостей і численних представників українських суспільно-громадських і молодечих організацій. Серед визначних гостей був також голова Центральної Управи СУМ-у мгр Омелян Коваль з Бельгії, почесний член Крайової Управи і довголітній виховник проф. Зенон Саган, колишній голова КУ, а тепер відомий політичний суспільно-громадський діяч проф. Семен Вожаківський. Український Народний Союз на цьому З'їзді репрезентував заступник головного предсідника д-р Іван Флис, який, вітаючи учасників З'їзду, вручив при тій нагоді чек на 1.000 долярів, як пожертву УНС на виховні цілі СУМА.

Подаємо з цього З'їзду деякі фотознімки, що їх світлив ред. Ігор Длябога.

ДЛЯ ДОБРА ВСІХ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

жемо і мусимо діяти в одному напрямі, щоби піднести свободи серед усіх народів світу.

Тому не жийте ілюзіями і не очікуйте того від мене, як українця. Ці нарушування людських прав глибоко мене турбують, але це не означає, щоби ми йшли на міжнародні інциденти і 3-тю світову війну, бо це не розв'яже питання і не принесе бажаної допомоги Вашим рідним в їх країні. Це просто було б нерозважно робити. Однак, з мого боку я доложу всіх зусиль, щоби справу змінити на краще і до цього я потребуватиму Вашої допомоги і попертя.

Для сповнення моїх обов'язків я буду часто подорожувати і це дасть мені нагоду частіше зустрічатися з Вашими представниками в тіснішому колі, щоби обміркувати те все, що я міг би зробити для Вас. Я переконаний, що лише тісна співпраця всіх канадських громадян різних походжень і культур дасть можливість мати нашу країну такою, про яку мріяли наші батьки. Я не маю сумніву, що Ви будете співпрацювати для досягнення цієї цілі. З мого боку — я маю найліпшу волю сповнити наложену на мене відповідальність.

На Департамент Багатокультурности я дивлюся, як на один з найбільш важливих. Не хочу робити обіцянок, але мушу Вам сказати одне. Якщо мені вдасться це велике завдання сповнити, ніхто в кабінеті не матиме сумніву щодо можливости того діла. Щоби це осягнути, і Вам і мені треба мати багато терпеливости і ще більше відданости, зрозуміння і толеранції. Лише тоді нам напевно вдасться зробити Канаду країною, за яку наші діти будуть нам вдячні.

ООЧСУ І ОЖ ОЧСУ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Білинського, секретаря А. Соколика, організаційного В. Мазура, фін. референта д-ра В. Нестерчука, мґра І. Винника, голови Контрольної комісії, і д-ра О. Соколишина від імені Товариського суду та передискутувати ряд проблем, які мали відношення до праці ООЧСУ і визвольної боротьби українського народу в загальному. В дискусії, в якій взяло участь понад 50 делеґатів, домінували справи визвольних процесів в Україні, культ-обміну, неомарксизму, органу ГУ ООЧСУ „Вісник" тощо. Докладні і вичерпні відповіді давали члени ГУ, зокрема голова ред. І. Білинський, який раніше, говорячи про працю Головної Управи, підніс ряд проблем внутрішньо-організаційного, суспільно-політичного і зовнішньо-політичного порядку. Звіт голови і поодиноких референтів був надрукований окремою книжкою та розданий делеґатам при реєстрації. Голова зокрема згадав у своєму звіті про справи: організаційні, де він ставив наголос на молодь, питання СКВУ і Українських Церков, суспільно-політичний відтинок, співдію на форумі УККА, зовнішньо-політичні справи тощо. Після уділення абсолюторії керівним органам ООЧСУ, приявні делеґати вислухали звіту Манадатно-вирефікаційної комісії, яка ствердила, що у З'їзді ООЧСУ бере участь 102 уманадатовані представники 42-ох Відділів, 24 Головної Управи і понад 40 гостей, які прислухалися перебігові нарад З'їзду.

Ювілейний бенкет

На закінчення першого дня З'їздів, в суботу, 26-го листопада, о год. 7-ій вечора розпочався ювілейний бенкет з участю Владики Василя Лостена, отців д-ра В. Ґавліча, ЧСВВ, і В. Базилевського, голови Проводу ОУН Я. Стецька і мґр Слави Стецько, голови СУВФ д-ра Малащука, голови ЦУ СУМ мґра О. Коваля і представників центральних організацій та установ — СКВУ, УККА, Братських Союзів, ОЖ ЛВУ, УВС з Лондону, яку репрезентував теперішній головний редактор журналу „Визвольний Шлях" д-р С. Галамай, Т-ва УПА, УГО в ЗСА, СУМА, Прихильників УНРади, УЛТПА, НТША, КОУАО, ТУСМ-у, АП АБН, та багатьох інших. УНСоюз репрезентував його предсідник Йосип Лисогір. Атракцією ювілейного бенкету, яким керували на зміну пор. Лев Футала і Єлисавета Сидор—чарторийська і в якому взяло участь понад 500 учасників, був виступ офіційного представника Державного департаменту Мелона Гендерсона, який виголосив довшу політичну промову. Гендерсон, насвітлюючи деякі аспекти американської закордонної політики, зокрема в пов'язанні з Беоґрадською конференцією і обороною прав людини, на початку ствердив, що День Подяки, який щойно відзначив американський нарід, дає нам усім, а тим більше українцям, добру нагоду духово з'єднатися з тими, які залишилися в Україні і в Совєтському Союзі взагалі. „ЗСА все ще являються атрактивною країною, на яку звернені очі людей у всьому світі, головно людей, які не користуються свободою", заявив М. Гендерсон, стверджуючи, що тепер також американці цікавляться більше духовими цінностями, наприклад, справами свободи, які стали фундаментальною справою закордонної політики ЗСА. Натякаючи на політику детанту, Гендертсон ствердив, що ця політика все натрапляла на труднощі, за виїмком кількох повоєнних років. Користю цієї політики є те, що тепер більше, як перед тим пишуть про СССР журналісти, що є добре для формування думки західніх людей. Переходячи до справи Европейської Конференції в Беоґраді, яка займається переглядом Гельсінкської угоди, Гендерсон намагався запечити погляд деяких західніх аналітиків, що, мовляв, східньо-европейські народи будуть продані в Беоґраді. Беоґрад, на його думку, є форумом, на якому можна відкрито сказати, що виконано з Гельсінкської угоди, а що зіґноровано. „Ми не маємо трибуналу, де можна б судити Москву за недодержання Гельсінкської угоди, — відмітив Гендерсон, — тому Беоґрад є виїмково добрим форумом, щоб сказати правду". При тому він зокрема згадав про засуд Миколи Руденка і Олексія Тихого та про слабу реакцію в ЗСА на це судилище, яке було приховане від людей і відбувалося у фабричній залі на провінції. Гендерсон з притиском відмітив, що ЗСА цікавляться правами людини в Україні, Балтійських й інших країнах більше, як колинебудь раніше. „Ми говорили в Беоґраді, — сказав Гендерсон, — навіть про право на самовизначення народів на Сході і ми, здається, були одинокі, які про ці справи згадували". Вкінці Гендерсон згадав також про можливість збільшення еміґрації з СССР, може навіть в скорому часі, та про ряд інших справ.

Представника Державного департаменту представляв на бенкеті проф. д-р Лев Добрянський, президент УККА.

Програму бенкету, що його відкрив на початку голова підготовчого комітету мґр Іван Винник, розпочав молитвою Владика Василь Лостен. Довше привітання виголосив також голова Проводу ОУН Ярослав Стецько, який висловив сподівання, що увага українців на поселеннях буде звернена в першу чергу на тих, що стоять в перших лавах боротьби в Україні. Він також закликав, щоб обидві організації дали повну піддержку Патріярхові Йосифові Сліпому у його стараннях для завершення УКЦеркви Патріярхатом і Владиці Мстиславові, Митрополитові УПЦ, який змагає до об'єднання усіх Православних Церков. Короткі привіти виголосили ще: голова СУВФ д-р Р. Малащук, проф. В. Омельченко від СКВУ, ред. Лідія Бурачинська від СФУЖО, мґр О. Коваль — ЦУ СУМ, проф. Лев Добрянський — УККА, пані Оля Заверуха — ОЖ ЛВУ з Канади та Ігор Зварич — КУ ТУСМ і ЦЕСУС. Палку промову виголосив Джон Нобел, американець, який відбув довголітнє ув'язнення в совєтських концтаборах, де зустрічався з українцями і де пізнав правдивий характер і ціль московського комунізму. Дж. Нобля представила присутнім мґр Уляна Целевич. Були зачитані також надіслані на адресу ГУ ООЧСУ писемні привітання від імені президента Джіммі Картера, від Патріярха Йосифа, Митрополита Мстислава, Владик Йосифа і Ярослава, СУА, Пласту, „Самопомочі", УЗХ. Т-во за Патріярхат, Т-ва „Броди-Лев" та багатьох інших організацій. В мистецькій частині програми виступили дуже ефектовно Марта Кокольська-Мусійчук сопрано — Міська опера і Андрій Добрянський бас-баритон — Метрополітальна опера, при акомпаньяменті Томи Гринькова.

Заключне слово на бенкеті виголосив ред. І. Білинський, який подякував усім достойним гостям за звеличання цього ювілейного бенкету.

Друга сесія ООЧСУ

В неділю, 27-го листопада, о год. 9:30 розпочалась друга сесія ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ. Приявні на цій сесії вислухали звітування ділових комісій, передискутували і прийняли резолюції, відчитані д-ром М. Кушніром, висловили свої побажання до новообраної Управи, а після полудня о г. 1-ій вислухали політичної доповіді голови Проводу ОУН Я. Стецька, (яка буде надрукована окремо у „Свободі") та обрали і затвердили нові керівні органи ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ. Представлення членів Головних Управ відбулося знову на спільній сесії з короткими обмінними промовами новообраних голів.

В часі З'їздів ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ були влаштовані виставки — книжок, журналів, значків, карток, грошей, летючок, медаль, вишивки тощо. Виставку зорганізували на прохання ГУ ООЧСУ Володимира і Василь Харуки та пані Софія Радьо.

З'їзд закінчився о год. 4-ій по полудні молитвою і відспіванням українського національного гимну.

БАРЛАДЯНУ СУДИЛИ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

бутків, від святинь та історії народів, дітьми яких ми є. Така логіка марксизму".

Подаємо у вийнятках запис суду над Барладяну та судового документу проти Ґолумбієвської.

„Суд над Василем Барладяну почався в Одесі 27 червня 1977 року. О восьмій годині ранку друзі Барладяну почали збиратися біля обласного суду. Півгодини пізніше відчинили двері, але на залю впустили тільки співробітників суду та КҐБістів і 18 студентів Одеського університету — всього разом на залі було 30 осіб. Друзі Барладяну пішли до обласної прокуратури зі заявою. Там двох друзів прийняла прокурор Соколенко і сказала: „Прокуратура не є пожежною командою. Вона не займається наглядом над виконанням процесуальних норм. Ця справа належить до предсідника суду. Ось, коли закінчиться суд і буде винесене рішення суду, якщо воно буде неправильне, прокуратура його замінить. Ніяких інших дій прокурор не повинен застосовувати". Далі Соколенко заявила, що суд відкритий, бо на залі є присутні люди.

Предсідник суду відмовився прийняти друзів Барладяну, але після переговорів з адміністрацією і з представниками КҐБ, секретар суду заявив з усмішкою, що предсідник прийме друзів по черзі. Проте, він розмовляв тільки з Леонидом Тимчуком та Ґолумбієвською, і сказав їм, що суд відкритий, і якщо вони знайдуть вільні місця, то можуть бути на залі суду.

До кінця дня нікому не вдалося попасти до залі суду. У залі, адвокат Барладяну просив про допущення знайомих підсудного. Але суд це прохання відкинув.

Тоді підсудний Барладяну заявив, що відмовляється брати участь в суді, якщо на залю не будуть допущені його друзі та знайомі.

Цього дня, 27 червня, допитували тільки одного свідка, Будянського, який сказав, що в 1974 році під час конфлікту Барладяну з університетом з приводу одержання квартири, Барладяну буцім то, висловлював деякі антирадянські та націоналістичні думки.

Наступного дня, 28 червня, історія допущення друзів Барладяну на судову залю повторилася. Знову впустили на залю тих самих співробітників і КҐБістів та 18 інших студентів Одеського університету. Коли друзі звернулися до предсідника суду, його заступник сказав: „Забирайтеся звідсіля! Правильно роблять, що вас не пускають". До декого примінили такі шикани: дружину Барладяну, Валентину, викликали на роботу в 8-ій годині ранку, хоч вона працює на другій зміні. На працю викликали також Тимчука і Ґолембієвську, а за Михайленко прийшли міліціонери і забрали її до прокуратури.

Того ж дня допитували декілька свідків, між ними колишню студентку Одеського університету, Бакланову, яка свого часу була у групі студентів, які під проводом Барладяну виїжджали на колгоспні роботи. Бакланова свідчила, що „Барладяну часто вів розмови на антирадянські теми дуже хвалив українську мову, казав, що вона найкраща з усіх слов'янських мов. Казав, що російська мова — це мова якою говорить нація плебеїв. Без пошани говорив Барладяну про Сталіна, відкидав його ролю, як організатора перемоги під час Вітчизняної війни".

Барладяну заперечив свідчення Бакланової.

Свідок Бєліцька сказала, що Барладяну вів розмови про національне питання, казав, що росіяни це пануюча нація, яка пригноблює молдаван і українців.

Були зачитані свідчення Миколи Руденка, який сказав: „Я вірю, що Василь Барладяну не є ворогом радянської влади".

Під час судового засідання Барладяну заявив: „Я і далі проваджу голодівку. А від сьогодні відмовляюся й від води та буду застосовувати всі заходи, щоб покінчити своє життя самогубством".

Барладяну засудили за статтею 187-І КК УРСР („поширення антирадянських наклепів") на 3 роки позбавлення волі. Він знаходиться тепер в тюрмі в Рівенській області, де продовжує голодівку. Стан його здоров'я дуже поганий.

Під час процесу Барладяну, КҐБ намагалося завести кримінальну справу теж проти Анни Ґолумбієвської, вчительки з Одеси, яку вже більше року тероризують за її участь в русі опору. У самвидаві поширюється документ Одеського обласного суду п. н. „Особисте визначення" з 23 червня 1977 року. Це є вийнятки з тексту Барладяну, а рівночасно постанова у справі Ґолумбієвської. Там м. ін. сказано: „Судова колеґія у кримінальних справах Одеського обласного суду, в складі: предсідник — Каневський Д. І., народні за-сідателі — Лапіна С. І., Дойчева А. І., секретар — Мельник Д. Я., з участю прокурора Жантика Є. В., розглянувши під час судового засідання в м. Одеса кримінальну справу Барладяну В. В., обвинуваченого за статтею 187-І КК УРСР, постановила:

Мешканець міста Одеси Барладяну В. В. в 1972-1977 роках систематичного поширював усно і письмово брехливі наклепницькі вигадки, паплюжив радянський державний і суспільний лад, радянську демократію, національну політику партії, радянський стиль життя, а також виготовлював рукописні і машинописні документи і фотокопії такого ж змісту...

Під час судового засідання встановлено, що у цих діях допомагала Барладяну, своїми незаконними діями і неправильною поведінкою, мешканка м. Одеси, Ґолумбієвська Анна Вікторівна.

У справі встановлено, що Барладяну В. В. в 1975-1976 роках підтримував зв'язок з Ґолумбієвською А. В. і вів з нею розмови вищенаведеного характеру.

В процесі справи встановлено, що Барладяну В. В. розмножував на сконфіскованій під час обшуку машинці „Москва" ч. 232700 рукописні і машинописні тексти статтей, повістей, звернень, листів наклепницького змісту, які паплюжили радянський устрій і радянський стиль життя.

Ще 27 червня 1977 року, під час судового засідання, Ґолумбієвська А. В., яку викликали як свідка, на запити прокурора і складу суду, відповіла, що вона відмовляється будь-що говорити, а перед її допитом, 28 червня 1977, зачитала і передала судові свою заяву з 27 червня. Таким чином вона здійснила кримінальний злочин за статтею 179 КК УРСР...

Суд вважає, що такі незаконні дії Ґолумбієвської А. В. треба розглянути на місці її праці.

Керуючись статтями 23, 340 КПК УРСР, судова колеґія визначила:

Про вищезгадані незаконні дії вчительки російської мови і літератури 7-ої кляси середньої школи ч. 130 м. Одеси, Ґолумбієвської А. В., 1937 року народження, мешканки м. Одеси, повідомити директора середньої школи ч. 130 Ільїчевського району м. Одеси для відповідних заходів. — Предсідник — Каневський".

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Замість квітів на могилу

бл. п. д-ра Олександра Сушкова

складаємо 25.00 долярів
на Гарвардський Центр Українських Студій.

Торолд, Канада — Зіна і Лярко ЛАСІЙЧУКИ

Ділимося сумною вісткою з Побратимами по Зброї і Українським Громадянством, що 20-го листопада 1977 року, на 59-му році життя, відійшов у Вічність,

старшина 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії

СЛ. П.

ЯРОСЛАВ РИБАЛТ

Покійний був кол. членом Крайових Управ Братства 1 УД УНА в Аргентині і ЗСА та головою і членом керівних органів Станиці у Клівленді.

ПАНАХИДИ були відслужені 21 і 22-го листопада 1977 року.

ПОХОРОН відбувся в середу, 23-го листопада 1977 року в церкві св. Андрія, а опісля на українському католицькому кладовищі св. ап. Петра і Павла.

Шановній Дружині, Доням і всій Родині Покійного висловлюємо наше глибоке воякське співчуття.

Крайова Управа Братства кол. Вояків 1 УД УНА в ЗСА

У п'яту болючу річницю відходу у Вічність

сл. п. д-ра Павла Дубаса

складає на цілі НТШ в ЗСА
суму 50.00 долярів

Філядельфія, Па. — Катерина ДУБАС

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих Дорогих Осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Теодор і Анастасія Панчишини — 1,000 дол., замість квітів на могилу друга св. п. Стефана Ленкавського.

Родина, приятелі й знайомі — 415 дол., замість квітів на могилу бл. п. інж. Сергія Захвалинського.

Приятелі й знайомі — 165 дол., замість квітів на могилу батька п. Іванни Ганушевської і п. Лесі Кузик сл. п. Івана А. Даниловича.

Мґр Тарас Керницький — 100 дол., замість квітів на могилу шкільного товариша бл. п. мґра Романа Кекіша.

Анна Чернявська — 100 дол., в пам'ять мужа бл. п. Дмитра Чернявського.

Д-р Роман Лисяк — 100 дол., замість квітів на могилу приятеля сл. п. Ореста Стегнія.

Микола Степанюк — 50 дол., в пам'ять сл. п. д-ра Петра Худолія.

Роман Хаджай — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. о. Крилошанина Петра Чавса.

Ю. і А. Лопатинські — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. Галі Купчинської.

Іванна Петик — 50 дол., в тринадцяту річницю смерти мужа бл. п. Степана Петика.

Теофіль Баландюк — 30 дол., замість квітів на могилу бл. п. мґра Романа Кекіша.

Андрій Яріш — 25 дол., замість квітів на могилу друга бл. п. Зенона Німиловича.

Юрій Темницький — 25 дол., в пам'ять бл. п. Івана Володимира Кобзяра.

Д-р Денис і Мирослава Стахів — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. мґра Романа Кекіша.

Родина Стеціпих — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. Галі Вонторської.

Діонисій Шолдра — 25 дол., в пам'ять бл. п. Антоніни Шолдри.

Олександра і д-р Микола Терлецькі — 25 дол., в пам'ять родички сл. п. Ольги з Добрянських Коренець.

Петро Бойчук — 25 дол., в пам'ять бл. п. Мирослава Стахова.

Володимир і Наталія Стефанишин — 25 дол., замість квітів на могилу подруги бл. п. Ольги з Лотоцьких Решетило.

Яків Писарів — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. Мирослава Стахова.

Ярослав Гура — 20 дол., в пам'ять бл. п. Дмитра Чернявського.

Клявдія Олесницька — 15 дол., замість квітів на могилу бл. п. Ольги Черник.

Володимир і Наталія Стефанишин — 10 дол., замість квітів на могилу друга бл. п. Івана Осипа Тритяка.

Ярослав Гура — 10 дол., в пам'ять бл. п. Мирослава Стахова.

Константин Гарасимів — 10 дол., в пам'ять бл. п. Мирослава Стахова.

Дякуючи Жертводавцям за пожертви, линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив померлих вічним спокоєм і радістю.

Головна Екзекутива ФКУ

КАНБЕРРА ПРОВЕЛА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Південної Валії Д. Дарби, О. Кавуненко, Тію Кроль-Сімул та інші.

О 8-ій годині вечора бенкет закінчився і гості почали опускати готель. Тоді демонстранти зайняли нову позицію з розрахунком, щоб кожного гостя який виходив з готелю, ще раз попрощати словами „шейм он ю" та гучним „г - у - у - у"...В повітрі неслося запитання до гостей: чого вони не п'яні? Чи тому, що російська база не мала достатньо водки і паусної ікри для закуски?

Перед закінченням демонстрації, присутні одною хвилиною мовчанки вшанували світлу пам'ять замордованих комуністами борців за волю і національну незалежність. Далі зачитано резолюцію, яка засуджувала 60 років російського комуністичного рабства, нечуване в світі експлуатації населення СССР, відсутности елементарних прав людини, переслідування дисидентів та русифікацію української культури. Ця резолюція була прийнята всіма присутніми одноголосно, з метою передати її зміст австралійському урядові та урядам і гуманістичним інституціям держав ще не поневоленим комунізмом.

Далі, Б. Готчинсон запросив усіх демонстрантів прибути на чашку чаю в Український Народний Дім в Квінбіяні, що знаходиться 8 миль в столиці Канберрі. На годину пізніше українці Квінбієну гостили демонстрантів. Крім кави та чаю з перекуском, відбулася несподіванка: приятелів визвольної боротьби українського народу за незалежність та приятелів інших поневолених комуністами народів Спілка Визволення України нагородила медалями ім. Тараса Шевченка. Позолочені медалі з відповідними до цього грамотами одержали Б. Вентвор, Д. Дарби та видавець журналу „Кептів Нейшенс" в англійській мові „Нюс Дайджест-Інтернейшенал" Д.Кедіс. Пані Барбара Вентворс та пані Джиню Дарби одержали медалі мініятюри Т. Г. Шевченка з чистого золота. З доручення Світової Управи СВУ, медалі видавав голова КУ СВУ п. О. Кавуненко. По одержанні медалів нагороджених вітали: голова громади українців в Квінбіяну М. Налурак, Б. Готчинсон та інші. В свою чергу нагороджені брали голос та дякували за честь. Вечір закінчився гучним співом: „Ще не вмерла Україна".

На другий день вранці дві канберські радіостанції повністю передали перебіг демонстрації. Часопис „Кенберра Тайм" помістив допис під назвою „Австралієн капітал терітері протестує проти СССР".

Так само телевізійна станція в подробицях передала слухачам перебіг демонстрації і поінформувала їх, що 60 років совєтської системи нічого не дали людям СССР, крім рабства, експлуатації та продукції атомових бомб і супертанків.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого елена!

Асторія відбула три більші імпрези

Минуло літо, скінчився вакаційний час, українська спільнота в Асторії повернулася до активного життя на суспільно-громадському полі. Зокрема активними визначили себе Організації Українського Визвольного Фронту. Вже на початку осіннього сезону, 8-го жовтня заходами ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ і СУМА відбулася „Велика імпреза". До згаданої імпрези приготування почалися ще в березні; замовлення залі, оркестри і відповідної реклями.

Програма імпрези була багата. Імпрезовий комітет попросив Управу 64-го Відділу СУА в Ню Йорку, щоби погодилися приїхати до Асторії зі своїми чудовими історичними одягами українки, показавши їх повну красу асторійській спільноті.

Л. Артимишин — мистецька референтка і М. Жарська прибрали модельки. Поодиноко народні одяги пояснювала Зеновія Лаврншко-Бундзяк із Йонкерсу. „Дванадцять українок, струнких чудових панянок, маршували по залі при звуках оркестри „Вишивки". Ірина Кметик, імпрезова референтка 1-ва „Бойківщина", Відділ „Маківка" в Ню Йорку, запрошено в чудових одягах бойків, а саме: „Молода і дружка йдуть просити на весілля". Надзвичайно оригінальний стрій голови молодої дружки звертав на себе увагу. Пара гуцулів закінчили імпозантну частину імпрези. Разом 16 модельок запрезентувалися в чудових строях.

Другою частиною імпрези, було вшанування української вишивки. Публіка прибула на запрошену імпрезу у вишиві. Чудова краса вишивки приковувала очі всіх кольорами, виконанням і приміненням. Мистецьке жюрі: письменниця М. Ласовська, знавець вишивки М. Савчак і мистець емалії К. Шонк-Русич признали три нагороди за чудові вишивки: пані О. Сливці за чудовий комплект — вишиту блюзку і довгу спідницю, пані М. Чалій за вишиту білу довгу суконку і пані Володюк за дуже гарно вишиту блюзку. Відтак імпреза перемінилася у веселу забаву з танцями при звуках оркестри „Вишивки". Буфет приготовили пані з ОЖ ОЧСУ, СУМА і ООЧСУ.

Другим зібранням асторійської спільноти були „Жалібні Сходини" 23-го жовтня ц. р. Члени Організації УВФ вшанували 18-ту сумну річницю сл. п. Провідника ОУН Ст. Бандери і його Покійної Дружини Ярослави, яка 17-го квітня ц. р. упокоїлася в Бозі. Жалібні Сходини відкрив голова 35-го Відділу ООЧСУ в Асторії Іван Вітюк добре опрацьованим вступним словом. Д-р Ярослав Падох поділився з присутніми споминами про сл. п. Провідника Ст. Бандеру й покійну дружину Ярославу.

М. Нестерчук голова Від. ОЖ ОЧСУ в Асторії відчитала спомин про св. п. Ярославу Бандеру. Молодь Осередку СУМА в Асторії відіграла на бандурах три пісні. По родині Бандерів була відслужена Панахида. Третьою більшою імпрезою були потрійні роковини. В церкві Чесного Хреста в Асторії, 6-го листопада була Служба Божа в наміренні українського народу та Панахида за поляглих за волю України. Цього ж дня о 5-ій год. по полудні відбулися в залі СУМА Святочні Сходини громадянства Асторії. Відспіванням „Ой, у лузі червона калина", розпочато відзначення 59-их роковин Листопадового Чину. Маестро М. Островерха один ще з живучих українських Січових Стрільців поділився своїми споминами.

Продовженням віковічної боротьби українського народу за свою державність, була героїчна Українська Повстанча Армія, якої 35-ті роковини ми відзначили. Доповідь про славну КПА відчитав старшина УПА, пластун сеніор голова Крайового Проводу Пласту на Америку Андрій Мицьо. Сердечно вітали асторійці А. Мицья, вдячно оплескуючи.

Святочним поминальним словом вшанували присутні недавно померлого в Лондоні провідного члена ОУН Григора Драбата. Д-р Володимир Нестерчук відчитав звернення Проводу ОУН для вшанування покійного Григора Драбата. Молодь СУМА виступала з декляманціями і бандурами. Деклямували: Кристофор і Теодор Боднар і Роман Мочара. Треба відмітити, що молодь СУМА в Асторії включається в організовану працю хоч має багато праці в школі. СУМА в Асторії очолює Мирослава Левенець.

Марія Нестерчук

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 18-го ГРУДНЯ 1977 р.

КАРНЕГІ, Па. Річні Збори Т-ва ім. Ів. Франка 481-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в парафіяльній залі Пресв. Трійці. На порядку нарад: звіти урядовців Відділу та вибір управи на 1978 рік. Проситься членів прибути на збори. — Гелен Возняк, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7860. Тарзановий плян діє

Ох!.. Відчуваю, що п'яний, але вип'ю ще один напиток...

Ти мені подобаєшся в такому стані, милий!... Коли ти тверезий, то надто стоїчний!... Сядь коло мене!

Не сяду аж поки ти не доженеш мене щодо напитків... Випий, Даліле!

Пізніше... Гей!... почуваюся знаменито... Хочу ще одного напитка!..